

Arrest

nr. 342 477 van 6 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2023 met referthenummer 111894.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 augustus 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van een Belg.

1.2. Op 17 oktober 2011 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 8 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 171 583 van 11 juli 2016 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 27 februari 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 2 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. nr. 283 543 van 19 januari 2023 vernietigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.6.

1.8. Op 12 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. opnieuw onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 27.02.2017 en 10.10.2022 werden ingediend door en op data van 05.04.2019, 21.08.2019, 13.09.2019, 14.05.2020, 07.06.2021 en 07.06.2022 werden geactualiseerd door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 17.03.2011 een visumaanvraag type D indient bij de Belgische vertegenwoordiging te Marokko, in het kader van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot. Deze aanvraag wordt goedgekeurd op 08.07.2011. Op 07.11.2011 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 08.08.2013 wordt haar verblijfsrecht ingetrokken, deze beslissing gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 23.12.2015. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt deze beslissing op 13.07.2016. Op 27.02.2017 dient betrokkene een aanvraag 9bis in, die in eerste instantie wordt afgesloten op 12.05.2017 maar deze beslissing wordt ingetrokken op 02.06.2017. Een nieuwe beslissing wordt gelijktijdig genomen maar pas door betrokkene betekend op 24.06.2022. Deze beslissing werd uiteindelijk vernietigd door de RVV op 19.01.2023.

Betrokkene beroept zich op het feit dat de Belgische Staat zelf verantwoordelijk zou zijn voor het lange verblijf en integratie van betrokkene aangezien de negatieve beslissing inzake haar aanvraag 9bis, genomen op 02.06.2017, pas op 24.06.2022, meer dan vijf jaar later dus, aan haar werd betekend niettegenstaande verschillende actualisaties van haar advocaat waarin hij aandringt op het nemen van een beslissing. Betrokkene zou op deze manier gedwongen geweest zijn om zich verder te integreren in de maatschappij. Echter, we merken op dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat zij zich bij de Stad Gent heeft aangemeld in deze periode van vijf jaar om haar beslissing te betekenen. Zij legt enkel de verschillende mails voor van haar advocaat aan de Dienst Vreemdelingenzaken maar geen enkel bewijs dat zij zich richtte tot de stadsdiensten van Gent, die bevoegd zijn voor de betekening van de beslissing. Evenmin heeft haar advocaat inzake in haar administratief dossier gevraagd. Betrokkene was er steeds van de op hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond (ze betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 23.12.2015) en bovendien diende zij te weten dat een aanvraag 9bis geen opschortende werking heeft en zelfs uitvoeringsmaatregelen niet in weg stond. Het feit dat betekening van deze beslissing meer dan vijf jaar op zich heeft laten weten, verandert dan ook niet aan de feitelijke rechtssituatie van betrokkene, evenmin maakt dit feit een actuele terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij slachtoffer geworden zou zijn van intra familiaal geweld en dat zij meermaals fysiek mishandeld werd door haar echtgenoot, wat ook de nodige psychologische gevolgen achtergelaten zou hebben en tenslotte door hem op straat gezet werd. Uit angst voor haar echtgenoot zou zij evenwel nooit de stap naar de politie gezet hebben. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkene om haar beweringen te ondersteunen met minstens een begin van bewijs. Het loutere verwijzen naar de angst voor haar echtgenoot is onvoldoende. Uit de stukken van haar administratief dossier blijkt bovendien het volgende: op 27.08.2012 stelt de Gentse politiezone een negatief samenwoning verslag nadat zij op zes verschillende momenten nagegaan waren of betrokkene aanwezig was. Ze kon niet één keer aangetroffen worden. Op 08.10.2012 wordt een nieuwe controle uitgevoerd waarbij enkel haar ex-echtgenoot werd aangetroffen. Hij verklaart dat betrokkene slechts

één dag op het adres verbleven heeft, dat haar nieuwe verblijfplaats hem onbekend is en dat zij enkel kwam als er documenten waren of als de politie haar nodig had. Op 23.10.2012 wordt zij uitgenodigd door de Stad Gen maar hieraan verleent betrokkene geen gevolg. Op 17.12.2012 wordt haar ex-echtgenoot gehoord door de Politiezone Gent waarin hij verklaart dat hij niet weet waar zij verblijft maar dat het voor hem duidelijk is dat zij enkel en alleen met hem getrouwd is om naar België te kunnen komen. Pas op 23.12.2015 biedt betrokkene zelf zich terug aan bij het gemeentebestuur en betekent zij haar verlies van verblijfsrecht en bijhorend bevel om het grondgebied te verlaten. Nergens in al deze stukken en verklaringen blijkt dat er sprake is van enig vermoeden van intra familiaal geweld. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande de loutere beweringen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij niet kan terugkeren naar Marokko omdat zij dan onderworpen zou worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling omdat het islamitische geloof van betrokkene en haar familie een echtscheiding niet zou aanvaarden. Hierdoor zou zij verstoten worden door haar familie omwille van het niet slagen van haar huwelijk. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om haar beweringen te ondersteunen met minstens een begin van bewijs, de loutere verwijzing naar het islamitisch geloof is niet voldoende. Verder merken we op dat deze bewering in tegenspraak is met haar bewering dat zij werd opgevangen door haar broer, en dit tot op heden, na de problemen met haar echtgenoot. Betrokkene maakt niet aannemelijk waarom zij wel zou kunnen rekenen op de steun van haar broer maar niet op die van familieleden in Marokko. De verwijzing naar het islamitische geloof volstaat niet aangezien haar broer en zijn echtgenoot eveneens het islamitische geloof aanhangen. Volledigheidshalve merken we op dat haar bewering niet ondersteund door objectieve feiten. Zo beschrijft de website van het Marokkaanse consulaat (consulat.Ma/nl/echtscheiding-marokko) de volledige procedure voor een echtscheiding. Het meldt onder andere dat de echtscheiding in Marokko valt onder toezicht van de rechtbanken, om de echtelijke banden tegen elke vorm van misbruik te beschermen en de rechten van de gescheiden vrouw en de kinderen te waarborgen. Dit wijst niet op een situatie waarin echtscheidingen, noch op religieus vlak noch op sociaal vlak, niet aanvaard worden en leiden tot verstoting. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020).

Het feit dat haar broer de Belgische nationaliteit heeft verworven en samen met zijn gezin in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Betrokkene bewijst bovendien de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij haar affectieve, economische en sociale belangen sinds geruime tijd in België gevestigd zou hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van

het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name haar Belgische broer. De band tussen meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu verwijst betrokkene naar het feit dat zij reeds acht jaar zou samenwonen met haar broer, haar schoonzus en hun kind. Echter, het loutere gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres woont als haar broer en zijn gezin, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van haar broer of dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze dienen namelijk op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden een dertigtal getuigenverklaringen voorlegt. Echter, uit deze getuigenverklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkene beroept zich op het feit dat zij in Marokko volstrekt geen huis meer zou hebben om naar terug te keren, hoewel zij strikt genomen wel nog familie heeft in Marokko. Zij heeft niet langer familie waarop zij een beroep kan doen en zou aldus terechtkomen in een land waar zij geen dak boven haar hoofd zou hebben en waar zij zelf niet zou beschikken over eigendom of over de nodige financiële middelen. Zij verwijst naar de hoge werkloosheidsgraad in Marokko om aan te tonen dat zij er niet snel over een inkomen zou kunnen beschikken. Ter staving hiervan legt zij een attest dd. 11.08.2022 voor dat zij geen belastingen betaald in Marokko. Echter, aangezien betrokkene sinds 2011 in België is het volstrekt logisch dat zij geen belastingen meer betaald inzake woont te Marokko. De aflevering van dit attest op 11.08.2022 wijst er echter wel op dat betrokkene wel degelijk nog contacten heeft in Marokko, die gezorgd hebben voor de aflevering van dit attest (dat werd afgeleverd te Kenitra). Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers bijna 40 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de

bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). We wijzen er nogmaals op dat betrokkene niet aannemelijk maakt waarom zij wel kon rekenen op opvang en ondersteuning van haar Belgische broer maar niet op die andere familieleden. Het staat betrokkene vrij om voor haar een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op haar doorgedreven integratie aangezien het in België opgebouwde dan verloren zou gaan en dat het ondenkbaar zou zijn voor haar taalverwering, dat zij voor ongekende termijn niet meer in een Nederlandstalige omgeving zou kunnen verblijven. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2011 in België zou verblijven, dat zij een duidelijke en verregaande verbondenheid zou hebben met Belgische maatschappij, dat zij duidelijk geïnvesteerd zou hebben in haar sociale en culturele integratie, dat zij hier een sterk netwerk van vrienden uitgebouwd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een jarenlange integratie, dat zij haar volledige leven in België opgebouwd zou hebben, dat zij op vloeiende wijze de Nederlandse taal zou beheersen, meer nog dat zij perfect Nederlands zou spreken, dat zij alles in het werk gesteld zou hebben om aan de slag te gaan, dat zij niet ten laste zou vallen van de overheid, dat zij volledig in haar eigen onderhoud zou kunnen voorzien, dat zij veel belang zou hechten aan haar economische participatie in de Belgische maatschappij, dat zij hiertoe de nodige cursussen gevolgd zou hebben, dat zij bijzonder werkwilleg zou zijn, dat zij steeds alles in het werk gesteld zou hebben om aan de slag te gaan, dat haar werkgever steeds bijzonder tevreden over haar geweest zou zijn, dat zij zich zou ingezet hebben als vrijwilligers, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij een certificaat richtgraad 1 Nederlandse taallessen voorlegt evenals de bijhorende deelcertificaten, een attest van de Universiteit Gent Nederlands voor anderstaligen, een getuigschrift van de cursus maatschappelijke oriëntatie, een getuigschrift van web-leren: schoonmaak en schoonmaak bij mensen thuis, haar arbeidsovereenkomst dd. 25.05.2016, de beëindiging van haar arbeidsovereenkomst wegens overmacht, een tewerkstellingsattest, enkele loonfiches, een dertigtal

getuigenverklaringen, een certificaat van de cursus basistechnieken confectie dd. 09.09.2020, certificaten voor het volgen van Nederlandse conversatieklassen in de schooljaren 2017-2018 en 2018-2019 evenals een organisatienota voor vrijwilligers) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.9. Op 12 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw,

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Betreffende de eerste bestreden beslissing

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden. Artikel 62, lid 1 Vreemdelingenwet bevestigt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voegt hieraan toe dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

In casu hield de bestreden beslissing geen rekening met de duur van de administratieve procedure betreffende de 9bis-aanvraag. Op 27 februari 2017 werd per aangetekende zending een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend. Bij schrijven dd. 12.05.2017 werd verzoekster door verwerende partij ervan in kennis gesteld dat een beslissing werd genomen

aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf. Op 2 juni 2017 ging verwerende partij vervolgens over tot intrekking van de beslissing van 12.05.2017. Gesteld werd dat verzoekster ten gepaste tijde op de hoogte zou worden gebracht van het resultaat van de nieuwe beslissing inzake de regularisatieaanvraag. Door middel van verschillende schrijvens (o.a. dd. 05.04.2019; dd. 21.08.2019; dd. 13.09.2019; dd. 14.05.2020; dd. 7.06.2021 - Stuk 5) werd verwerende partij verzocht verzoekster te willen inlichten omtrent het resultaat van de nieuwe beslissing inzake de regularisatieaanvraag en/of werden aan verwerende partij bijkomende stukken overgemaakt ter actualisering van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Op geen enkel punt werd aan verzoekster evenwel een antwoord verschaft. Nog frappanter wordt de situatie wanneer op 24 juni 2022 verzoekster dan toch in kennis wordt gesteld van een beslissing aangaande haar aanvraag om machtiging tot verblijf; de beslissing blijkt gedateerd op datum van 2 juni 2017.

De initieel bestreden beslissing dd. 02.06.2017 bevatte evenwel geen enkele motivering omtrent de reden waarom de betekening aan verzoekster dermate veel tijd in beslag nam. Nochtans was verzoekster heel die periode in afwachting van een beslissing over die aanvraag én heeft zij op verschillende tijdstippen verzocht haar op de hoogte te willen stellen van het resultaat van de nieuwe beslissing. Verwerende partij kan zich aldus niet verstoppen achter de vaststelling dat door haar wel degelijk een beslissing werd genomen. Door middel van de verschillende schrijvens die aan haar werden gericht, was zij wel degelijk op de hoogte van het feit dat verzoekster nog geen kennis had mogen nemen van haar beslissing en heeft verwerende partij ook niets ondernomen opdat een snelle betekening van de beslissing aan verzoekster mogelijk werd. Het behoeft dan ook geen bijkomende argumentatie dan dat dit een bijzonder lange periode van onzekerheid betreft over haar recht op verblijf en bijgevolg over haar toekomst. Te meer nu verwerende partij wél op de hoogte was van de negatieve aard van de beslissing aangaande de machtiging tot verblijf ten aanzien van verzoekster, maar zij het niet nodig vond om verzoekster hieromtrent zo spoedig mogelijk te informeren en verzoekster aldus bewust meer dan vijf jaar in onwetendheid hield.

Nochtans moet de burgemeester van de gemeente waar de onderdaan van een derde land zieh bevindt, of zijn gemachtigde, de door de minister of zijn gemachtigde genomen beslissingen onverwijld betekenen. Het behoeft geen betoog dat een tijdsduur van vijf jaar geenszins als onverwijld betekening kan kwalificeren. Deze bepaling wordt in casu dan ook klaarblijkelijk geschonden

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de formele motiveringsplicht alsook de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel daar hieromtrent niet werd gemotiveerd waarom het geen buitengewone omstandigheid zou kunnen vormen waardoor het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Marokko en aldaar haar aanvraag in te dienen.

Verzoekende partij stelt vast dat de verwerende partij ook in de huidige bestreden beslissing nog steeds niet motiveert waarom de betekening aan verzoekster dermate veel tijd in beslag nam en waarom deze in casu geen buitengewone omstandigheid zou kunnen vormen. Te meer nu verwerende partij wél op de hoogte was van de negatieve aard van de beslissing aangaande de machtiging tot verblijf ten aanzien van verzoekster, maar zij het niet nodig vond om verzoekster hieromtrent zo spoedig mogelijk te informeren en verzoekster aldus bewust meer dan vijf jaar in onwetendheid hield hetgeen resulteerde in de lange verblijfsduur van verzoekster en de bijbehorende vergaande integratie, waarvan zij tevens de stukken voorlegde.

Verwerende partij beperkt er zich in de huidige bestreden beslissing louter toe de oorzaak van de laattijdige betekening in de schoenen van verzoekster te schuiven. Zo stelt verwerende partij: "Echter, we merken op dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat zij zich bij de Stad Gent heeft aangemeld in deze periode van vijf jaar om haar beslissing te betekenen [...]" Verwerende partij stelt vervolgens: "Zij legt enkel de verschillende mails voor van haar advocaat aan de Dienst Vreemdelingenzaken maar geen enkel bewijs dat zij zich richtte tot de stadsdiensten van Gent, die bevoegd zijn voor de betekening van de beslissing. Evenmin heeft haar advocaat inzake in haar administratief dossier gevraagd."

Vooreerst legt de wetgever op geen enkel punt aan de betrokken vreemdeling een verplichting op om initiatief te nemen tot het laten betekenen van een beslissing. Het behoeft geen betoog dat het leveren van de nodige inspanningen om de beslissing onverwijld ter kennis te geven aan de betrokkene in ieder geval niet rust op de schouders van betrokkene zelf.

Dit geldt te meer nu de wetgever geen termijn oplegt waarbinnen de minister of zijn gemachtigde een beslissing dient te nemen met betrekking tot het verzoek tot machtiging van verblijf. Uit de afwezigheid van een ultieme behandelingstermijn volgt logischerwijze dat verzoekende partij in de veronderstelling blijft dat het verzoek tot machtiging van verblijf in behandeling is bij de minister of zijn gemachtigde en dit tot zolang de betrokkene de uitnodiging krijgt tot kennisgeving van de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg dient er andermaal op gewezen te worden dat verwerende partij zich niet kan verstoppen achter de vaststelling dat door haar wel degelijk een beslissing werd genomen. Verwerende partij erkent zelf dat er verschillende mails werden verstuurd aan Dienst Vreemdelingenzaken, zij het bij monde van de toenmalige raadsman van verzoekster. Dat deze werden verstuurd bij monde van haar raadsman doet vanzelfsprekend geen afbreuk aan het feit dat het verzoek tot regularisatie wel degelijk op regelmatige tijdstippen werd geactualiseerd en dat daarbij werd aangedrongen tot het nemen van een beslissing. Immers, het is perfect legitiem dat verzoekster beroep doet op een raadsman om haar bij te staan in haar verblijfsprocedure.

Het spreekt bovendien voor zich dat deze mails werden gericht aan Dienst Vreemdelingenzaken en niet aan de stadsdiensten van Gent. Het is immers Dienst Vreemdelingenzaken en niet de stadsdiensten van Gent die bevoegd zijn tot het nemen van een beslissing inzake het verzoek tot regularisatie van verblijf. Door middel

van de verschillende schrijvens die aan verwerende partij werden gericht, was zij daarenboven op de hoogte van het feit dat verzoekster nog geen kennis had mogen nemen van haar beslissing en heeft verwerende partij ook niets ondernomen opdat een snelle betekening van de beslissing aan verzoekster mogelijk werd. Verzoekster meent dan ook dat de staat wel degelijk verantwoordelijk is voor een te lange toestand van onzekerheid en afwachting. Door het initiatief voor betekening, ten onrechte, bij verzoekster te leggen, motiveert zij geenszins de reden waarom bovenstaande geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Verwerende partij poneert vervolgens: "Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en bovendien diende zij te weten dat een aanvraag 9 bis geen opschortende werking heeft en zelfs uitvoeringsmaatregelen niet in de weg stond. Het feit dat betekening van deze beslissing meer dan vijf jaar op zich heeft laten weten, verandert dan ook niets aan de feitelijke rechtssituatie van betrokkene, evenmin maakt dit feit een actuele terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk."

Ook hiermee motiveert verwerende partij niet waarom de betekening dermate lang op zich liet wachten, noch waarom dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt zodat zij op dit punt nog steeds nalaat om haar beslissing te motiveren. Immers de vaststelling dat verzoekster haar aanvraag indient vanuit een illegaal verblijf impliceert geenszins een rechtvaardiging voor het tijdsverloop tussen enerzijds het nemen van de beslissing en het betekenen van de beslissing. De wetgever stelt in artikel 9bis van de Verblijfwet namelijk dat "in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft." De wetgever verlangt van verzoekster dan ook niet dat zij in België over een wettig verblijf beschikt opdat zij een verzoek tot regularisatie kan indienen. Het indienen van een verzoek tot regularisatie verandert inderdaad niets aan de verblijfssituatie van verzoekster, toch is een wettig verblijfssituatie niet vereist om het verzoek tot regularisatie te kunnen indienen.

In casu gaat het niet louter over de vaststelling dat verzoekster zich in een precaire situatie bevond, wel geldt dat zij zich uitzonderlijk lang in een toestand van onzekerheid en afwachting bevond en dit niettegenstaande verwerende partij middels de bovenvermelde schrijvens op de hoogte was dat een beslissing van negatieve aard werd genomen inzake de machtiging tot verblijf ten aanzien van verzoekster, maar zij het niet nodig vond om verzoekster hieromtrent zo spoedig mogelijk te informeren. De loutere vaststelling dat verzoekster haar aanvraag indiende vanuit een illegaal verblijf, hetgeen een zeker mate van onzekerheid met zich meebrengt, ontslaat verwerende partij er niet van een beslissing te nemen met respect voor de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur. De vaststelling dat verzoekster haar aanvraag indiende vanuit een illegaal verblijf, rechtvaardigt dan ook niet zonder meer de bijzonder lange tijdsduur tussen het nemen van de beslissing en de betekening van de beslissing.

Indien Uw Raad van oordeel is dat omtrent bovenstaande wel degelijk een motivering voorligt, meent verzoekster dat minstens dient te worden geconcludeerd dat deze motivering in ieder geval elke grens van de redelijkheid overschrijdt en aldus de materiële motiveringsplicht schendt en zonder enige twijfel tevens de beginselen van behoorlijk bestuur.

Bovendien laat verwerende partij ook in huidige bestreden beslissing nog steeds na rekening te houden met de aanvullende informatie die werd overgemaakt aan verwerende partij. Zoals hierboven aangestipt werd door middel van de verschillende schrijvens ten aanzien van verwerende partij niet enkel verzocht verzoekster te willen informeren omtrent het resultaat van de nieuwe beslissing inzake de regularisatieaanvraag, maar werden via deze weg ook bijkomende stukken overgemaakt aan verwerende partij en dit ter actualisering van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 13 september 2019 en op 14 mei 2020 heeft de toenmalige raadsman van verzoekster een schrijven gericht naar verwerende partij met aanvullende elementen met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf.

De volgende stukken werden op die manier gevoegd aan de aanvraag - Stuk 5:

- Verklaring van M.K. (...) met betrekking tot maatschappelijke integratie (Stad Gent), verantwoordelijke voor het buurtwerk Ledeberg dd. 9.09.2019;
- Kopie van alle diploma's die verzoekster heeft behaald;
- Verklaring vzw De Sloep.

Uit deze elementen blijkt duidelijk dat verzoekster reeds heel wat stappen ondernomen heeft met het oog op haar integratie en dit in naloop van haar initieel legaal verblijf in België.

Het gaat inderdaad niet enkel om de integratie van verzoekster in België, wél tonen deze elementen aan dat het voor verzoekster bijzonder benadelend zou zijn gezien zij alles opnieuw zou moeten starten. Dit vormt wel degelijk een buitengewone omstandigheid waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Te meer nu het verwerende partij zélf is die ervoor kiest om verzoekster hier langdurig te houden en haar aldus verder te laten integreren in de maatschappij. In casu is het aldus niet verzoekster zelf die ervoor kiest om zich in een precaire verblijfsituatie verder te integreren in de Belgische maatschappij, wél is het verwerende partij die, wetende dat verzoekster in België is (gelet op het schrijven uitgaande van Stad Gent met betrekking tot de maatschappelijke integratie van verzoekster en gelet op de verschillende schrijvens gericht aan verwerende partij met verzoek een beslissing te willen nemen), ervoor kiest om de beslissing nog niet ter kennis te brengen van verzoekster. Op deze manier dwong verwerende partij verzoekster als het ware om zich verder te integreren in de maatschappij. Rekening houdend met de meer dan vijf jaar die verwerende partij laat verstrijken tussen enerzijds het nemen van de beslissing en anderzijds het betekenen van deze

beslissing aan verzoekster, zou het immers volstrekt onredelijk zijn dat men van verzoekster verwacht dat zij zich voor een duur van meer dan vijf jaar opsluit om toch maar niet verder te integreren. Het tijdsverloop tussen enerzijds het nemen van de beslissing en anderzijds het ter kennisgeven van de beslissing aan verzoekster in combinatie met de vaststelling dat verwerende partij hiervan wel degelijk op de hoogte was, gaat zonder meer in tegen de principes van behoorlijk bestuur.

Verzoekster wenst in deze overigens ook op het gezag van gewijsde van het voorgaande arrest van Uw Raad in verzoekers dossier te wijzen. In het arrest nr. 278 980 dd. 23.01.2023 verwoordde Uw Raad dit als volgt: "De bestreden beslissing geeft in dit geval een te summier antwoord, waaruit niet blijkt of wel degelijk met alle voorgelegde stukken rekening gehouden waaronder de verklaring van D.S. Alhoewel een lange verblijfsduur en integratie op zich in de regel geen buitengewone omstandigheden uitmaken, blijkt uit de voorgelegde documenten dat de verzoekende partij meer dan 'lessen maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, ze met succes intensieve taallessen heeft gevolgd, perfect Nederlands spreekt, ze werkbereid is', heeft voorgelegd waaronder getuigenissen hoe haar bestaan is verweven in België, haarfamilieleven in België en haar eventuele Problemen van de verstoting door de familie in het herkomstland van wege haar echtscheiding."

Er blijkt daarenboven duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met deze elementen die bijkomend werden overgemaakt daar zij er zelfs geen melding van maakt in de bestreden beslissing.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat een onredelijke lange asielprocedure (3 of 4 jaar) een mogelijke reden is om te besluiten tot humanitaire regularisatie. Te rekenen vanaf het indienen van de aanvraag betreft de duur voor wat betreft de procedure van verzoekster ruim vijf jaar, zelfs wanneer gerekend wordt vanaf het nemen van de beslissing beslaat de duurtijd van de procedure nog steeds meer dan vijf jaar. Er kan dan ook geargumenteed worden dat mutatis mutandis aan verzoekster verblijf moet toegekend worden, minstens zou verwerende partij moeten motiveren waarom zij dit niet doen. Geen van beiden zit evenwel verrat in de bestreden beslissing.

Op 7 juni 2021 heeft de toenmalige raadsman van verzoekster bovendien een e-mail gericht naar verwerende partij met, naast andermaal het verzoek om met aandrang een beslissing te willen nemen in het dossier, de gewijzigde adresgegevens van verzoekster. Echter, verwerende partij levert zelfs niet de inspanning de correcte adresgegevens van verzoekster over te nemen in de eerste bestreden beslissing en dit niettegenstaande verzoekster haar hieromtrent aldus wel correct heeft geïnformeerd.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De bestreden beslissing is in die zin in strijd met de formele motiveringsplicht en met het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het evenredigheidsbeginsel geschonden acht.

Na een theoretisch betoog bij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar tweede middel toe als volgt:

"Verzoekster voert aan dat de gemachtigde heeft gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing stelt dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden. Dit is in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

De elementen van lang verblijf en integratie tonen duidelijk dat het centrum van de belangen van verzoekster zich in België bevinden. Zij heeft in België een privéleven beschermd door artikel 8 EVRM. Terugkeren naar Marokko, zelfs voor een tijdelijk (maar lange) periode, zijnde voor de duur van de behandeling van de aanvraag, kan wel degelijk in strijd zijn met artikel 8 EVRM.

Voor iemand die reeds lange tijd in België verblijft (heden 13 jaar) en sindsdien nooit teruggekeerd is naar haar land van herkomst; die gelet op de argumentatie aangehaald met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten omtrent een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst (cf. 2. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten) niet in de mogelijkheid is om terug te keren; die enkel nog sociale contacten en netwerk heeft in België, heeft een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wel degelijk een immense impact.

Hierbij wenst verzoekster op het gezag van gewijsde te wijzen van het voorgaande arrest van Uw Raad in verzoeksters dossier. In het arrest nr. 278 980 dd. 23.01.2023 verwoordde Uw Raad als volgt: "De bestreden beslissing geeft in dit geval een te summier antwoord, waaruit niet blijkt of wel degelijk met alle voorgelegde stukken rekening gehouden waaronder de verklaring van D.S. Alhoewel een lange verblijfsduur en integratie op zich in de regel geen buitengewone omstandigheden uitmaken, blijkt uit de voorgelegde documenten dat

de verzoekende partij meer dan 'lessen maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, ze met succes intensieve taallessen heeft gevolgd, perfect Nederlands spreekt, ze werkbereid is', heeft voorgelegd waaronder getuigenissen hoe haar bestaan is verweven in België, haar familieleven in België en haar eventuele problemen van de verstoting door de familie in het herkomstland vanwege haar echtscheiding."

De bestreden beslissing kan dus niet zomaar stellen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden.

De Raad van State definieert uitzonderlijke omstandigheden als omstandigheden die "de terugkeer van de vreemdelingen naar zijn land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maken en benadrukt dat dit begrip niet moet worden verward met dat van 'overmacht'".

Het zeer lange verblijf en de integratie in België, die gelet op de argumentatie aangehaald in het eerste middel met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing aangaande de aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet te wijten is aan verwerende partij zelf, maakt het voor verzoekster bijzonder moeilijk om, zelfs tijdelijk, terug te keren, naar Marokko.

Daar waar verwerende partij in de bestreden beslissing aanhaalt dat de elementen van lang verblijf en integratie, in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State, niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden omdat zij behoren tot de grond van de zaak, verwijst verzoekster naar het hierboven aangehaalde voorgaande arrest van Uw Raad nr. 278 980 dd. 23.01.2023 in verzoeksters dossier stellende dat: "Alhoewel een lange verblijfsduur en integratie op zich in de regel geen buitengewone omstandigheden uitmaken, blijkt uit de voorgelegde documenten dat de verzoekende partij meer dan [...] heeft voorgelegd.". Een loutere verwijzing naar de vaste rechtspraak van de Raad van State kan dan ook niet volstaan.

Verwerende partij vervolgt haar motivering door te stellen dat: "Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld". Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Nochtans heeft verzoekende partij de stukken bijgebracht van haar werk als vrijwilliger. Verzoekster meent dat vrijwilligerswerk overduidelijk geldt als 'engagement ten aanzien van publieke overheden of andere partners van culturele en verenigingswereld'.

Het lijkt er dan ook op dat verwerende partij in de bestreden beslissing meende te kunnen volstaan met een loutere opsomming van de bijgevoegde stukken in het dossier. Opdat verwerende partij als overheid de beginselen van behoorlijk bestuur en de materiële motiveringsplicht respecteert, dient zij uiteraard bij de beoordeling uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens en dient zij deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit te komen. Verzoekende partij stelt vast dat zij wel degelijk stukken heeft voorgelegd van haar engagement ten aanzien van publieke overheden of andere partners van culturele en verenigingswereld, namelijk in de vorm van de stukken ter staving van het geleverd vrijwilligerswerk. Minstens mag worden verwacht dat aan verzoekende partij duidelijk wordt gemaakt waarom dit in casu niet bij de zeer uitzonderlijke gevallen behoort waarbij integratie wel degelijk als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Immers heeft zij hier wel de nodige stukken van bijgebracht.

De verwerende partij werpt op dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de Belgische diplomatieke of consulaire post ook niet impliceert dat de banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Echter, de vraag luidt niet of deze al dan niet compleet teloor zouden gaan, wel is het nodige dat zoals aangehaald een belangenafweging gemaakt wordt, een zogenaamde fair balance-toets tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- /privéleven en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het mag duidelijk zijn dat in casu verzoekster wel degelijk een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel lijdt bij een tijdelijke scheiding.

Dat verzoeker een bijzonder mate van afhankelijkheid heeft ten aanzien van haar broer spreekt voor zich nu zij de afgelopen tijd op geen andere familieleden beroep kon doen en zij steeds bij hem heeft ingewoond. Bovendien geldt dat verzoekster zich een precaire situatie bevond waarbij de staat verantwoordelijk was voor de te lange toestand van onzekerheid en afwachting en daarbij tevens de beginselen van behoorlijk bestuur met de voeten trad.

Door geen rekening te houden met deze elementen schendt de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel. De motivering in de bestreden beslissing is met andere woorden niet draagkrachtig in het licht van art. 8 EVRM, gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat in het voeren van een immigratiecontrole enerzijds, en deze van verzoeker en zijn privéleven anderzijds. De motivering voor deze beslissingen is dan ook gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen.

Dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing is gekomen, geldt te meer nu het de verwerende partij zelf is die verantwoordelijk is voor een te lange toestand van onzekerheid en afwachting en daarbij de beginselen van behoorlijk bestuur met de voeten trad. Met ontzetting moet verzoekster in de huidige bestreden beslissing vaststellen dat verwerende partij de oorzaak van de laattijdige betekening in de

schoenen van verzoekster zelf schuift. Zo stelt verwerende partij: "Echter, we merken op dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat zij zich bij de Stad Gent heeft aangemeld in deze période van vijf jaar om haar beslissing te betekenen. Verwerende partij stelt vervolgens: "Zij legt enkel de verschalende mails voor van haar advocaat aan de Dienst Vreemdelingenzaken maar geen enkel bewijs dat zij zich richtte tot de stadsdiensten van Gent, die bevoegd zijn voor de betekening van de beslissing. Evenmin heeft haar advocaat inzake in haar administratief dossier gevraagd."

Vooreerst legt de wetgever op geen enkel punt aan de betrokken vreemdeling een verplichting op om initiatief te nemen tot het laten betekenen van een beslissing. Het behoeft geen betoog dat het leveren van de nodige inspanningen om de beslissing onverwijld ter kennis te geven aan de betrokkene in ieder geval niet rust op de schouders van betrokkene zelf.

Dit geldt te meer nu de wetgever geen termijn oplegt waarbinnen de minister of zijn gemachtigde een beslissing dient te nemen met betrekking tot het verzoek tot machtiging van verblijf. Uit de afwezigheid van een ultieme behandelingstermijn volgt logischerwijze dat verzoekende partij in de veronderstelling blijft dat het verzoek tot machtiging van verblijf in behandeling is bij de minister of zijn gemachtigde en dit tot zolang de betrokkene de uitnodiging krijgt tot kennisgeving van de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg dient er andermaal op gewezen te worden dat verwerende partij zich niet kan verstoppen achter de vaststelling dat door haar wel degelijk een beslissing werd genomen. Verwerende partij erkent zelf dat er verschillende mails werden verstuurd aan Dienst Vreemdelingenzaken, zij het bij monde van de toenmalige raadsman van verzoekster. Dat deze werden verstuurd bij monde van haar raadsman doet vanzelfsprekend geen afbreuk aan het feit dat het verzoek tot regularisatie wel degelijk op regelmatige tijdstippen werd geactualiseerd en dat daarbij werd aangedrongen tot het nemen van een beslissing. Immers, het is perfect legitiem dat verzoekster beroep doet op een raadsman om haar bij te staan in haar verblijfsprocedure.

Het spreekt bovendien voor zich dat deze mails werden gericht aan Dienst Vreemdelingenzaken en niet aan de stadsdiensten van Gent. Het is immers Dienst Vreemdelingenzaken en niet de stadsdiensten van Gent die bevoegd zijn tot het nemen van een beslissing inzake het verzoek tot regularisatie van verblijf. Door middel van de verschillende schrijvens die aan verwerende partij werden gericht, was zij daarenboven op de hoogte van het feit dat verzoekster nog geen kennis had mogen nemen van haar beslissing en heeft verwerende partij ook niets ondernomen opdat een snelle betekening van de beslissing aan verzoekster mogelijk werd. Verzoekster meent dan ook dat de staat wel degelijk verantwoordelijk is voor een te lange toestand van onzekerheid en afwachting. Door het initiatief voor betekening, ten onrechte, bij verzoekster te leggen, motiveert zij geenszins de reden waarom bovenstaande geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Verwerende partij poneert vervolgens: "Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en bovendien diende zij te weten dat een aanvraag 9 bis geen opschortende werking heeft en zelfs uitvoeringsmaatregelen niet in de weg stond. Het feit dat betekening van deze beslissing meer dan vijf jaar op zich heeft laten weten, verandert dan ook niets aan de feitelijke rechtssituatie van betrokkene, evenmin maakt dit feit een actuele terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk."

Ook hiermee motiveert verwerende partij naast de kwestie en legt zij niet uit waarom de betekening dermate lang op zich liet wachten, noch waarom dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt zodat zij op dit punt nog steeds nalaat om haar beslissing te motiveren overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur. Immers de vaststelling dat verzoekster haar aanvraag indient vanuit een illegaal verblijf impliceert geenszins een rechtvaardiging voor het tijdsverloop tussen enerzijds het nemen van de beslissing en het betekenen van de beslissing. De wetgever stelt in artikel 9bis van de Verblijfswet namelijk dat "in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft." De wetgever verlangt van verzoekster dan ook niet dat zij in België over een wettig verblijf beschikt opdat zij een verzoek tot regularisatie kan indienen. Het indienen van een verzoek tot regularisatie verandert inderdaad niets aan de verblijfsituatie van verzoekster, toch is een wettig verblijfsituatie niet vereist om het verzoek tot regularisatie te kunnen indienen.

In casu gaat het niet louter over de vaststelling dat verzoekster zich in een precaire situatie bevond, wel geldt dat zij zich uitzonderlijk lang in een toestand van onzekerheid en afwachting bevond en dit niettegenstaande verwerende partij middels de bovenvermelde schrijvens op de hoogte was dat een beslissing van negatieve aard werd genomen inzake de machtiging tot verblijf ten aanzien van verzoekster, maar zij het niet nodig vond om verzoekster hieromtrent zo spoedig mogelijk te informeren. De loutere vaststelling dat verzoekster haar aanvraag indient vanuit een illegaal verblijf, hetgeen een zeker mate van onzekerheid met zich meebrengt, ontslaat verwerende partij er niet van een beslissing te nemen met respect voor de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur. De vaststelling dat verzoekster haar aanvraag indient vanuit een illegaal verblijf, rechtvaardigt dan ook niet zonder meer de bijzonder lange tijdsduur tussen het nemen van de beslissing en de betekening van de beslissing. Minstens mag worden verwacht dat verwerende partij motiveert waarom de lange toestand van onzekerheid en afwachting waarvoor wel degelijk de staat verantwoordelijk en niet verzoekster zelf verantwoordelijk was, en resulteerde in een lang verblijf en vergaande integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Te meer nu verzoekster wel degelijk de stukken voorlegde van haar engagement van algemeen belang.

De discretionaire bevoegdheid biedt immers de mogelijkheid om rekening te houden met een cumulatie of combinatie van factoren die mogelijks elk op zich geen recht zouden geven op een verblijf, maar die wanneer ze samen worden onderzocht de regularisatie rechtvaardigen.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is.”

2.1.3. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden de middelen gezamenlijk behandeld.

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid.

De verzoekende partij toont niet aan op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.1.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.1.6. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

2.1.7. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.8. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.1.9. Waar de verzoekende partij een theoretisch betoog voert over het begrip 'buitengewone omstandigheden' en stelt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, wijst de Raad erop dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij het begrip "buitengewone omstandigheden" zou verengd hebben tot een situatie van overmacht.

2.1.10. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij *in casu* geen rekening hield met de duur van de administratieve procedure betreffende de *9bis* aanvraag, dewelke op 27 februari 2017 werd ingediend, waarna zij het administratief verloop inzake deze aanvraag uiteenzet en waarbij zij toelicht dat zij op verschillende ogenblikken de verwerende partij verzocht haar in te lichten omtrent het resultaat van de aanvraag en/of nieuwe stukken overmaakte, dat haar geen antwoord werd verschaft, dat zij op 24 juni 2022 in kennis wordt gesteld van de beslissing en deze gedateerd blijkt op 2 juni 2017. De verzoekende partij betoogt dat de initiële beslissing van 2 juni 2017 geen enkele motivering bevatte omtrent de reden waarom de betekening aan haar dermate veel tijd in beslag nam, dat zij nochtans heel die periode in afwachting was van een beslissing en op verschillende tijdstippen heeft verzocht haar op de hoogte te willen stellen van het resultaat, dat de verwerende partij zich dus niet kan verstoppen achter de vaststelling dat door haar wel degelijk een beslissing werd genomen, dat door middel van de verschillende schrijvens aan de verwerende partij, zij wel degelijk op de hoogte was van het feit dat de verzoekende partij nog geen kennis had genomen van haar beslissing en de verwerende partij ook niets ondernomen heeft opdat een snelle betekening van die beslissing aan haar mogelijk werd, dat het dan ook geen bijkomende argumentatie behoeft dat dit een bijzonder lange periode van onzekerheid is over haar recht op verblijf en bijgevolg haar toekomst, te meer nu de verwerende partij wel op de hoogte was van de negatieve aard van de beslissing maar zij het niet nodig vond om de verzoekende partij hieromtrent zo spoedig mogelijk te informeren en haar bewust meer dan vijf jaar in onwetendheid hield. Voorts betoogt de verzoekende partij ook dat de formele motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn doordat hieromtrent niet wordt gemotiveerd waarom het geen buitengewone omstandigheid kan vormen waardoor het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Marokko om daar haar aanvraag in te dienen. Zij stelt dat de verwerende partij ook in de huidige beslissing nog steeds niet motiveert waarom de betekening dermate veel tijd in beslag nam en waarom deze *in casu* geen buitengewone omstandigheid zou vormen, waarna zij herhaalt dat de verwerende partij op de hoogte was van de negatieve aard van de beslissing, maar zij het niet nodig vond om haar hieromtrent zo spoedig mogelijk te informeren en haar aldus bewust meer dan vijf jaar in onwetendheid hield hetgeen resulteerde in een lange verblijfsduur en de bijhorende vergaande (lees: verregaande) integratie, waarvan zij tevens stukken voorlegde.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog dat in de eerste bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de duur van de administratieve procedure betreffende de *9bis* aanvraag, noch dat hieromtrent niet wordt gemotiveerd waarom het geen buitengewone omstandigheid kan vormen waardoor het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Marokko om daar haar aanvraag in te dienen, noch dat ook in de huidige beslissing de verwerende partij nog steeds niet motiveert waarom het feit dat de betekening dermate veel tijd in beslag nam *in casu* geen buitengewone omstandigheid zou vormen, noch dat de verwerende partij geenszins motiveert waarom het feit dat de staat wel degelijk verantwoordelijk is voor een te lange toestand van onzekerheid en afwachting geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Immers wordt in deze beslissing gemotiveerd "*Betrokkene beroept zich op het feit dat de Belgische Staat zelf verantwoordelijk zou zijn voor het lange verblijf en integratie van betrokkene aangezien de negatieve beslissing inzake haar aanvraag 9bis, genomen op 02.06.2017, pas op 24.06.2022, meer dan vijf jaar later dus, aan haar werd betekend niettegenstaande verschillende actualisaties van haar advocaat waarin hij aandringt op het nemen van een beslissing. Betrokkene zou op deze manier gedwongen geweest zijn om zich verder te integreren in de maatschappij. Echter, we merken op dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat zij zich bij de Stad Gent heeft aangemeld in deze periode van vijf jaar om haar beslissing te betekenen. Zij legt enkel de verschillende mails voor van haar advocaat aan de Dienst Vreemdelingenzaken maar geen enkel bewijs dat zij zich richtte tot de stadsdiensten van Gent, die bevoegd zijn voor de betekening van de beslissing. Evenmin heeft haar advocaat inzake in haar administratief dossier gevraagd. Betrokkene was er steeds van de op hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond (ze betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 23.12.2015) en bovendien diende zij te weten dat een aanvraag 9bis geen opschortende werking heeft en zelfs uitvoeringsmaatregelen niet in weg stond. Het feit dat betekening van deze beslissing meer dan vijf jaar op zich heeft laten weten, verandert dan ook niet aan de feitelijke*

rechtssituatie van betrokkene, evenmin maakt dit feit een actuele terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.”

Door louter te wijzen op het administratief verloop inzake de aanvraag en te betogen dat zij op verschillende ogenblikken de verwerende partij verzocht haar in te lichten omtrent het resultaat van de aanvraag en/of nieuwe stukken overmaakte, dat haar geen antwoord werd verschaft, dat zij op 24 juni 2022 in kennis wordt gesteld van de beslissing en deze gedateerd blijkt op 2 juni 2017, werpt de verzoekende partij geen ander licht op deze motieven waaruit blijkt dat de verwerende partij erkent dat een negatieve beslissing inzake haar aanvraag werd genomen op 2 juni 2017 doch pas betekend op 24 juni 2022 en niet betwist dat er verschillende actualisaties waren van haar advocaat waarin deze aandringt op het nemen van een beslissing.

Betreffende het betoog dat de initiële beslissing van 2 juni 2017 geen enkele motivering bevatte omtrent de reden waarom de betekening aan haar dermate veel tijd in beslag nam, dat zij nochtans heel die periode in afwachting was van een beslissing en op verschillende tijdstippen heeft verzocht haar op de hoogte te willen stellen van het resultaat, dient de Raad vast te stellen dat dit betoog niet gericht is tegen de *in casu* eerste bestreden beslissing en aldus niet dienstig.

Waar de verzoekende partij haar betoog dat zij nochtans heel die periode in afwachting was van een beslissing en op verschillende tijdstippen heeft verzocht haar op de hoogte te willen stellen van het resultaat, richt tegen de *in casu* eerste bestreden beslissing waar wordt ingegaan op het ingeroepen feit dat de Belgische staat zelf verantwoordelijk zou zijn voor het lange verblijf en integratie van de verzoekende partij aangezien de negatieve beslissing van 2 juni 2017 pas op 24 juni 2022 betekend werd alsook waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich niet kan verstoppen achter de vaststelling dat door haar wel degelijk een beslissing werd genomen, dat door middel van de verschillende schrijvens aan de verwerende partij, zij wel degelijk op de hoogte was van het feit dat zij nog geen kennis had genomen van haar beslissing en de verwerende partij ook niets ondernomen heeft opdat een snelle betekening van die beslissing aan haar mogelijk werd, richt zij zich tegen de motieven *“Echter, we merken op dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat zij zich bij de Stad Gent heeft aangemeld in deze periode van vijf jaar om haar beslissing te betekenen. Zij legt enkel de verschillende mails voor van haar advocaat aan de Dienst Vreemdelingenzaken maar geen enkel bewijs dat zij zich richtte tot de stadsdiensten van Gent, die bevoegd zijn voor de betekening van de beslissing. Evenmin heeft haar advocaat inzake in haar administratief dossier gevraagd.”* Echter deze motieven zijn overtollig. De motieven *“Betrokkene was er steeds van de op hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond (ze betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 23.12.2015) en bovendien diende zij te weten dat een aanvraag 9bis geen opschortende werking heeft en zelfs uitvoeringsmaatregelen niet in weg stond. Het feit dat betekening van deze beslissing meer dan vijf jaar op zich heeft laten weten, verandert dan ook niet aan de feitelijke rechtssituatie van betrokkene, evenmin maakt dit feit een actuele terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.”* zijn voldoende schragend voor de overweging dat de ingeroepen omstandigheid dat de verwerende partij *“zelf verantwoordelijk zou zijn voor het lange verblijf en integratie van betrokkene aangezien de negatieve beslissing inzake haar aanvraag 9bis, (...), meer dan vijf jaar later (...) aan haar werd betekend”*, geen buitengewone omstandigheid vormt. Kritiek gericht tegen een overtollig motief is niet dienstig. Ook de kritiek dat de verwerende partij zich beperkt in de huidige beslissing de oorzaak van de laattijdige betekening in haar schoenen te schuiven, dat de wetgever niet oplegt aan de betrokken vreemdeling om initiatief te nemen tot het laten betekenen van een beslissing, dat het geen betoog behoeft dat het leveren van de nodige inspanningen om de beslissing onverwijld ter kennis te geven in ieder geval niet op haar schouders rust, dat dit des te meer geldt nu de wetgever geen termijn oplegt waarbinnen de verwerende partij een beslissing dient te nemen met betrekking tot het verzoek tot machtiging van verblijf, dat uit de afwezigheid van een ultieme behandelingstermijn logischerwijze volgt dat zij in de veronderstelling blijft dat haar aanvraag in behandeling is bij de verwerende partij en dit tot zolang zij de uitnodiging krijgt tot kennisgeving van de beslissing, dat de verwerende partij zich niet kan verstoppen achter de vaststelling dat door haar wel degelijk een beslissing werd genomen, dat de verwerende partij erkent dat er verschillende mails werden verstuurd aan de verwerende partij, zij het bij monde van de toenmalige raadsman, dat deze door voormeld persoon werden verstuurd vanzelfsprekend geen afbreuk doet aan het feit dat de aanvraag wel degelijk op regelmatige tijdstippen werd geactualiseerd en dat daarbij werd aangedrongen tot het nemen van een beslissing, dat het immers perfect legitiem is dat zij beroep doet op een raadsman om haar bij te staan in haar verblijfsprocedure, dat het bovendien voor zich spreekt dat deze mails werden gericht aan de verwerende partij en niet aan de stadsdiensten van Gent, dat het immers de verwerende partij en niet voornoemde diensten is die bevoegd is tot het nemen van een beslissing inzake haar aanvraag, dat door middel van de verschillende schrijvens die aan de verwerende partij waren gericht, zij op de hoogte was dat de verzoekende partij nog geen kennis had mogen nemen van de beslissing en de verwerende partij ook niets heeft ondernomen opdat een snelle betekening van de beslissing aan haar mogelijk werd, dat de staat dan ook wel degelijk verantwoordelijk is voor een te lange toestand van onzekerheid en afwachting, door het initiatief voor de betekening ten onrechte bij haar te leggen en de verwerende partij geenszins motiveert waarom dit geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken, is

ook gericht tegen voormeld overtollig motief en bijgevolg niet dienstig. De Raad benadrukt in dit licht ook nog dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat een negatieve beslissing inzake haar aanvraag werd genomen op 2 juni 2017 doch pas betekend op 24 juni 2022 en niet wordt betwist dat er verschillende actualisaties waren van haar advocaat waarin deze aandringt op het nemen van een beslissing.

De kritiek voorts dat de burgemeester van de gemeente waar de onderdaan van een derde land zich bevindt, of zijn gemachtigde, de door de verwerende partij genomen beslissingen onverwijld moet betekenen, dat het geen betoog behoeft dat een tijdsduur van vijf jaar geenszins als onverwijld betekening kan kwalificeren, dat deze bepaling dan ook klaarblijkelijk wordt geschonden, is niet gericht tegen de *in casu* eerste bestreden beslissing, minstens gericht tegen het voormelde overtollig motief en bijgevolg niet dienstig. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet nader toelicht welke bepaling wordt geschonden door een niet onverwijld betekening.

Met haar betoog dat het dan ook geen bijkomende argumentatie behoeft dat dit een bijzonder lange periode van onzekerheid is over haar recht op verblijf en bijgevolg haar toekomst, te meer nu de verwerende partij wel op de hoogte was van de negatieve aard van de beslissing maar zij het niet nodig vond om haar hieromtrent zo spoedig mogelijk te informeren en haar bewust meer dan vijf jaar in onwetendheid hield en dat de staat wel degelijk verantwoordelijk is voor een te lange toestand van onzekerheid en afwachting, werpt de verzoekende partij geen ander licht op voormelde schragende motieven en gaat zij eraan voorbij dat wel degelijk in overweging werd genomen in de eerste bestreden beslissing dat de affectieve, economische en sociale belangen van de verzoekende partij sinds geruime tijd in België gevestigd zijn alsook werd uitvoerig ingegaan op de door haar aangevoerde elementen van integratie en langdurig verblijf, die onder meer voortgevloeid zijn uit een periode van verblijf waarin zij de beslissing van 2 juni 2017 nog niet had ontvangen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet motiveert waarom de betekening dermate veel tijd in beslag nam, verduidelijkt zij niet waarom de verwerende partij hieromtrent zou moeten motiveren. De verwerende partij heeft wel degelijk gemotiveerd over de aangevoerde omstandigheid dat de betekening van de vorige beslissing van 2 juni 2017 meer dan vijf jaar in beslag nam niettegenstaande de verschillende actualisaties van haar advocaat waarin hij aandringt op het nemen van een beslissing, alsook over de eruit resulterende verblijfsduur en de bijhorende integratie, waarvan zij tevens stukken voorlegde.

Betreffende de schragende motieven, betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij ook hiermee niet motiveert waarom de betekening dermate lang op zich liet weten. De Raad kan volstaan met verwijzen naar bovenstaande alinea. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij ook niet motiveert door middel van deze motieven waarom een dermate lange wachttijd tot betekening geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, dat immers de vaststelling dat zij de aanvraag indient vanuit illegaal verblijf geenszins een rechtvaardiging impliceert voor het tijdsverloop tussen enerzijds het nemen van de beslissing en het betekenen ervan, dat de wetgever niet verlangt dat de verzoekende partij in België over een wettig verblijf beschikt opdat zij een verzoek tot regularisatie kan indienen, dat het verzoek tot regularisatie inderdaad niets verandert aan haar verblijfsituatie, doch dat een wettige verblijfsituatie niet vereist is om het verzoek tot regularisatie te kunnen indienen, dat het *in casu* niet louter gaat over de vaststelling dat zij zich in een precaire situatie bevond, dat wel geldt dat zij zich uitzonderlijk lang in een toestand van onzekerheid en afwachting bevond en dit niettegenstaande de verwerende partij middels de schrijvens op de hoogte was dat een beslissing van negatieve aard werd genomen, maar zij het niet nodig vond om haar hieromtrent zo spoedig mogelijk te informeren, dat de loutere vaststelling dat zij haar aanvraag indient vanuit illegaal verblijf, hetgeen een zekere mate van onzekerheid met zich meebrengt, de verwerende partij niet ontslaat van haar verplichting een beslissing te nemen, dat de vaststelling dat zij haar aanvraag indient vanuit illegaal verblijf de bijzonder lange duur tussen het nemen van de beslissing en het betekenen ervan niet rechtvaardigt.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij in haar actualisatie van 10 oktober 2022 zelf niet verduidelijkt waarom de lange duurtijd voor het betekenen van een beslissing op zich zou verhinderen dat de verzoekende partij heden terugkeert naar haar land van herkomst. Er blijkt daarentegen dat de verzoekende partij zich beroept op het lange verblijf en integratie die voortgevloeid zijn uit de periode waarin zij wachtte op een beslissing. Zij meent dat de staat hiervoor verantwoordelijk is. Hieromtrent heeft de verwerende partij wel degelijk gemotiveerd. Zo stelt zij in de eerste bestreden beslissing dat de verzoekende partij er steeds van op de hoogte was dat zij zich in illegaal verblijf bevond en zij diende te weten dat een aanvraag *9bis* – ten aanzien van het haar in 2015 betekende bevel – geen opschortende werking heeft, dat het feit dat de beslissing meer dan vijf jaar op zich liet wachten niets verandert aan haar feitelijke rechtssituatie en evenmin maakt dat een actuele terugkeer naar haar land bijzonder moeilijk is. Voorts blijkt dat de verwerende partij ook wel degelijk heeft gemotiveerd over de integratie en de lange verblijfsduur die de verzoekende partij wijt aan het optreden van de Belgische staat. De Raad wijst er ook nog op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat uit de eerste bestreden beslissing een rechtvaardiging zou moeten blijken voor het tijdsverloop tussen enerzijds het nemen van de vorige beslissing en het betekenen ervan. De Raad herhaalt

dat de verzoekende partij in haar aanvraag niet heeft gesteld dat, minstens niet heeft verduidelijkt op welke wijze – behoudens het lange verblijf en de integratie die ontstaan zijn tijdens het wachten op de beslissing –, het feit op zich dat er sprake is van een late betekening van een beslissing inzake haar aanvraag aan toont dat het voor haar bijzonder moeilijk is om haar aanvraag in te dienen in het herkomstland. De Raad wijst er dan ook ten overvloede op dat niet kan ingezien worden waarom het gegeven dat de behandeling en betekening van een aanvraag enige tijd heeft geduurd, maakt dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een terugkeer naar het herkomstland aldaar in te dienen verhinderen. Er dient bovendien op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van dezelfde wet werd ingediend moet worden behandeld en betekend en dat een eventuele lange behandelings- en/of betekeningstermijn van de aanvraag/beslissing daarenboven hoe dan ook niet tot gevolg heeft dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan.

De Raad stelt ook vast dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij meent dat de vaststelling dat de verzoekende partij haar aanvraag indienende vanuit illegaal verblijf de bijzonder lange duur tussen het nemen van de vorige beslissing en het betekenen ervan rechtvaardigt. In het licht van haar betoog wijst de Raad er eveneens op dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing geenszins blijkt dat geen buitengewone omstandigheden worden aanvaard om reden dat de aanvraag vanuit illegaal verblijf werd ingediend. Het is enkel in het kader van de opgeworpen omstandigheid van het lange verblijf en de integratie dat er door de verwerende partij op gewezen wordt dat de verzoekende partij er steeds van op de hoogte was dat zij zich, sinds het haar betekende bevel van 23 december 2015, in illegaal verblijf bevond en zij diende te weten dat haar 9bis aanvraag geen opschortende werking had, dat een late betekening van een beslissing niets wijzigt aan deze toestand. Hierbij verduidelijkt de Raad dat het feit dat integratie opgebouwd is in illegaal verblijf wel degelijk een pertinent element kan zijn om dit niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Immers is de vreemdeling bij het opbouwen van integratie in illegaal verblijf zich wel degelijk bewust van de precariteit van zijn verblijf waardoor hij hiermee rekening kan houden bij het opbouwen van zijn integratie. Dit betekent echter niet dat de aanvraag niet kan ingediend worden vanuit illegaal verblijf. Immers is het onder meer mogelijk dat elementen van integratie in een bepaald geval een terugkeer wel degelijk verhinderen of dat er andere buitengewone omstandigheden zijn die een terugkeer verhinderen.

2.1.11. Vervolgens meent de verzoekende partij dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing nalaat rekening te houden met de aanvullende informatie die zij overmaakte, dat door middel van verschillende schrijvens niet enkel verzocht werd haar te informeren omtrent het resultaat van de beslissing inzake de aanvraag, maar ook bijkomende stukken werden overgemaakt en dit ter actualisering van de aanvraag, dat op 13 september 2019 en 14 mei 2020 de toenmalige raadsman een schrijven met aanvullende elementen betreffende de aanvraag overmaakte, met name een verklaring van M.K. met betrekking tot maatschappelijke integratie, verantwoordelijke voor buurtwerk Ledeberg van 9 september 2019, kopie van diploma's die zij behaalde en een verklaring van vzw De Sloep, dat uit deze elementen blijkt dat zij al heel wat stappen ondernomen heeft met oog op haar integratie en dit in naloop van haar initieel legaal verblijf in België, dat het inderdaad niet enkel gaat om integratie in België, dat deze elementen aantonen dat het voor haar bijzonder benadelend zou zijn gezien zij alles opnieuw zou moeten starten, dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden, te meer nu het de verwerende partij zelf is die ervoor kiest de verzoekende partij hier langdurig te houden en haar aldus verder te laten integreren in de maatschappij, dat het niet zij is die ervoor kiest om in een precare verblijfsstatus verder te integreren in de Belgische maatschappij, wel de verwerende partij, die wetende dat zij in België is, gelet op het schrijven van de stad Gent met betrekking tot haar maatschappelijke integratie en gelet op de verschillende schrijvens aan haar gericht met het verzoek een beslissing te willen nemen, ervoor kiest om de beslissing nog niet ter kennis te brengen van de verzoekende partij, dat op die manier de verwerende partij haar als het ware dwong om zich verder te integreren in de maatschappij, dat rekening houdend met de meer dan vijf jaar die de verwerende partij laat verstrijken tussen het nemen van de beslissing en het betekenen ervan het volstrekt onredelijk zou zijn dat men van haar verwacht dat zij zich voor een duur van meer dan vijf jaar opsluit om toch maar niet verder te integreren, dat het tijdsverloop tussen het nemen van de beslissing en het kennisgeven ervan in combinatie met de vaststelling dat de verwerende partij hiervan wel degelijk op de hoogte was, zonder meer ingaat tegen de principes van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij wenst ook te wijzen op het gezag van gewijsde van het arrest waarbij de initiële beslissing inzake de regularisatieaanvraag van 2 juni 2017 van de verzoekende partij werd vernietigd. Hierin wordt erop gewezen dat de vorige beslissing een te summier antwoord gaf, waaruit niet bleek of wel degelijk met de voorgelegde stukken rekening werd gehouden, waaronder de verklaring van D.S., dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de verzoekende partij meer dan (bewijzen van) *“lessen maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, ze met succes intensieve taallessen heeft gevolgd, perfect Nederlands spreekt, ze werkbereid is”* heeft voorgelegd waaronder getuigenissen van hoe haar bestaan is verweven in België, haar familieleven in België en haar eventuele problemen van verstoting door de familie in het herkomstland vanwege haar scheiding. De verzoekende partij betoogt dat uit de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze elementen die bijkomend werden overgemaakt daar zij er zelfs geen melding van maakt in de bestreden beslissing.

Bovendien wijst de verzoekende partij erop dat een onredelijke lange asielprocedure een mogelijke reden is om te besluiten tot humanitaire regularisatie, dat te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag de duur voor haar procedure ruim vijf jaar telt, dat zelfs gerekend vanaf het nemen van de beslissing de duurtijd nog steeds meer dan vijf jaar telt, dat er dan ook geargumenteed kan worden dat *mutatis mutandis* haar het verblijf moet worden toegekend, minstens de verwerende partij zou moeten motiveren waarom zij dit niet doet, dat geen van beiden vervat zit in de eerste bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing afdoende blijkt dat met de informatie die blijkt uit de door de verzoekende partij bij haar aanvraag en actualisaties gevoegde stukken terdege rekening werd gehouden in de eerste bestreden beslissing, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet met welke aanvullende informatie die bleek uit de door haar voorgelegde stukken de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij wijst op een verklaring van M.K. met betrekking tot maatschappelijke integratie, verantwoordelijke voor buurtwerk Ledeberg van 9 september 2019, kopie van alle diploma's die zij behaalde en een verklaring van vzw De Sloep. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij getuigenverklaringen en attesten, getuigschriften en certificaten heeft overgemaakt en herhaalt dat de verzoekende partij niet verduidelijkt met welke informatie die bleek uit de door haar voorgelegde stukken de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Immers wordt niet ontkend dat uit deze stukken blijkt dat de verzoekende partij al heel wat stappen ondernomen heeft met oog op haar integratie en dit in naloop van haar initieel legaal verblijf in België. Zo worden in de eerste bestreden beslissing de elementen van integratie niet ontkend noch dat er *in casu* sprake is van een doorgedreven integratie, doch geoordeeld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat het in België opgebouwde dan verloren zou gaan en het ondenkbaar is voor haar taalverwerving dat zij voor ongekende termijn niet meer in een Nederlandse omgeving zou kunnen verblijven, dat het gaat om een tijdelijke verwijdering, dat het feit dat de verzoekende partij een aanvraag moet indienen in het buitenland niet impliceert dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan, dat de verzoekende partij (in haar aanvraag) zich beperkt tot het benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd is, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert terug te keren naar haar herkomstland voor het indienen van de aanvraag. Daarnaast motiveert de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing dat de elementen van lang verblijf en integratie niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid daar deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, dat slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden integratie als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om een aanvraag in te dienen in het herkomstland aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door een terugkeer dergelijke engagementen zou verbreken, waarna zij herhaalt dat het feit dat zij haar aanvraag moet indienen via de Belgische diplomatieke post in het buitenland geenszins impliceert dat de banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op integratie plotseling niet langer bestaan.

Waar de verzoekende partij stelt dat het inderdaad niet enkel gaat om integratie in België, dat deze elementen aantonen dat het voor haar bijzonder benadelend zou zijn gezien zij alles opnieuw zou moeten starten, gaat zij aldus voorbij aan het motief dat het feit dat zij haar aanvraag moet indienen via de Belgische diplomatieke post in het buitenland geenszins impliceert dat de banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op integratie plotseling niet langer bestaan. De verzoekende partij heeft ter gelegenheid van haar aanvraag niet aannemelijk gemaakt dat zij bij een tijdelijke terugkeer naar haar herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen "*alles opnieuw zou moeten starten*", met andere woorden heeft zij niet concreet aangetoond waarom een terugkeer zou leiden tot het teloorgaan van de banden met België of het niet langer bestaan van de integratie in België, minstens verduidelijkt zij niet in haar verzoekschrift waaruit dit zou moeten blijken.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de opgeworpen integratie en heeft geoordeeld waarom dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, met name omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat haar integratie verhindert dat zij tijdelijk naar haar land van herkomst terugkeert om aldaar de aanvraag in te dienen, nu een dergelijke terugkeer geenszins impliceert dat de banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op integratie plotseling niet langer bestaan en zij voorts niet aannemelijk maakt dat zij door een terugkeer engagementen van algemeen belang zou verbreken, dat de ingeroepen elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Door louter te betogen dat de aangevoerde integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid is, werpt de verzoekende partij geen ander licht op deze beoordeling. Evenmin door opnieuw te betogen dat het de verwerende partij zelf is die ervoor kiest de verzoekende partij hier langdurig te houden en haar aldus verder te laten integreren in de maatschappij, dat het niet zij is die ervoor kiest om in een precaire verblijfsstatus verder te integreren in de Belgische maatschappij, wel de verwerende partij, die wetende dat zij in België is, gelet op het schrijven van de stad Gent met betrekking tot haar maatschappelijke integratie en gelet op de verschillende schrijvens aan haar gericht met het verzoek een beslissing te willen nemen, ervoor kiest om de

beslissing nog niet ter kennis te brengen van de verzoekende partij, dat op die manier de verwerende partij haar als het ware dwong om zich verder te integreren in de maatschappij, dat rekening houdend met de meer dan vijf jaar die de verwerende partij laat verstrijken tussen het nemen van de beslissing en het betekenen ervan het volstrekt onredelijk zou zijn dat men van haar verwacht dat zij zich voor een duur van meer dan vijf jaar opsluit om toch maar niet verder te integreren, dat het tijdsverloop tussen het nemen van de beslissing en het kennisgeven ervan in combinatie met de vaststelling dat de verwerende partij hiervan wel degelijk op de hoogte was, zonder meer ingaat tegen de principes van behoorlijk bestuur. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden dat het de verwerende partij zelf is, niet zij, die ervoor koos haar hier langdurig te houden en haar aldus verder te laten integreren in de maatschappij, dat door de beslissing niet te betekenen de verwerende partij haar als het ware dwong om verder te integreren. Immers houdt het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geen enkele vorm van legaal verblijf in. Daarnaast kon de verzoekende partij er ook niet zonder meer van uitgaan dat zij op het Belgische grondgebied zou mogen verblijven. Zij kan dan ook niet dienstig betogen dat men van haar verwacht dat zij zich voor een duur van meer dan vijf jaar opsluit om toch maar niet verder te integreren. De Raad herhaalt in dit licht dat de verzoekende partij zich bij het opbouwen van integratie in illegaal verblijf wel degelijk bewust was of moest zijn van de precariteit van haar verblijf waardoor zij hiermee rekening kon houden bij het opbouwen van haar integratie. Een eventuele lange duurtijd van de behandelingstermijn van de aanvraag of van de betekeningstermijn van beslissing doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het indienen van een regularisatieaanvraag geen legaal verblijf verschaft en leidt er niet toe dat kan gesteld worden dat de verzoekende partij er rechtmatig kon van uitgaan dat zij alhier op het grondgebied mocht verblijven. De Raad herhaalt dat dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van dezelfde wet werd ingediend moet worden behandeld en betekend en dat een eventuele lange duurtijd van de behandelingstermijn van de aanvraag of van de betekeningstermijn van beslissing daarenboven hoe dan ook niet tot gevolg heeft dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan. Bovendien weerlegt de verzoekende partij met haar betoog niet dat zij niet aantoonde dat haar doorgedreven integratie bij een terugkeer verloren zou gaan en zij niet concretiseert op welke wijze haar integratie haar precies verhindert om terug te keren naar haar herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen. De Raad herhaalt dat niet kan ingezien worden waarom het gegeven dat de behandeling en betekening van een aanvraag enige tijd heeft geduurd, maakt dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een terugkeer naar het herkomstland aldaar in te dienen verhinderen.

De verzoekende partij toont voorts met haar betoog geenszins aan dat het gezag van gewijsde van het arrest nr. 283 543 van 19 januari 2023 van de Raad is geschonden door de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat uit de motieven *in casu* eerste bestreden beslissing niet of niet afdoende zou blijken dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle voorgelegde stukken en alle informatie die hieruit bleek. In de eerste bestreden beslissing wordt niet gesteld dat de verzoekende partij stukken heeft voorgelegd die zich beperken tot bewijzen van *“lessen maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, ze met succes intensieve taallessen heeft gevolgd, perfect Nederlands spreekt, ze werkbereid is”*. Er blijkt uit de eerste bestreden beslissing duidelijk – minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan – dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd over de informatie, die bleek uit de voorgelegde getuigenissen, van hoe haar bestaan is verweven in België, haar familielevens in België en haar eventuele problemen van verstoting door de familie in het herkomstland vanwege haar scheiding. Zo wordt uitgebreid ingegaan op het invoeren van het niet kunnen terugkeren naar Marokko omdat zij onderworpen zou worden aan een onmenselijk en vernederende behandeling omdat het islamitische geloof en haar familie een echtscheiding niet zou aanvaarden, op het feit dat haar broer de Belgische nationaliteit heeft en samen met zijn gezin in België verblijft, op haar affectieve, economische en sociale banden sinds geruime tijd in België, op haar doorgedreven integratie in België en haar taalverwerving en op de door haar aangevoerde elementen van integratie en lang verblijf, met name *“het feit dat betrokkene sinds 2011 in België zou verblijven, dat zij een duidelijke en verregaande verbondenheid zou hebben met Belgische maatschappij, dat zij duidelijk geïnvesteerd zou hebben in haar sociale en culturele integratie, dat zij hier een sterk netwerk van vrienden uitgebouwd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een jarenlange integratie, dat zij haar volledige leven in België opgebouwd zou hebben, dat zij op vloeiende wijze de Nederlandse taal zou beheersen, meer nog dat zij perfect Nederlands zou spreken, dat zij alles in het werk gesteld zou hebben om aan de slag te gaan, dat zij niet ten laste zou vallen van de overheid, dat zij volledig in haar eigen onderhoud zou kunnen voorzien, dat zij veel belang zou hechten aan haar economische participatie in de Belgische maatschappij, dat zij hiertoe de nodige cursussen gevolgd zou hebben, dat zij bijzonder werkwilbig zou zijn, dat zij steeds alles in het werk gesteld zou hebben om aan de slag te gaan, dat haar werkgever steeds bijzonder tevreden over haar geweest zou zijn, dat zij zich zou ingezet hebben als vrijwilligers, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij een certificaat richtgraad 1 Nederlandse taallessen voorlegt evenals de bijhorende deelcertificaten, een attest van de Universiteit Gent Nederlands voor anderstaligen, een getuigschrift van de cursus maatschappelijke oriëntatie, een getuigschrift van web-leren: schoonmaak en schoonmaak bij mensen thuis, haar arbeidsovereenkomst dd. 25.05.2016, de beëindiging van haar arbeidsovereenkomst wegens overmacht, een tewerkstellingsattest, enkele loonfiches,*

een dertigtal getuigenverklaringen, een certificaat van de cursus basistechnieken confectie dd. 09.09.2020, certificaten voor het volgen van Nederlandse conversatieklassen in de schooljaren 2017-2018 en 2018-2019 evenals een organisatienota voor vrijwilligers”.

De verzoekende partij kan aldus geenszins gevolgd worden in haar betoog dat uit de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze elementen die bijkomend werden overgemaakt daar zij er zelfs geen melding van maakt in de bestreden beslissing, minstens verduidelijkt zij niet met welke elementen die zij bijkomend heeft overgemaakt de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of niet heeft vermeld.

Betreffende het betoog dat een onredelijke lange asielpcedure een mogelijke reden is om te besluiten tot humanitaire regularisatie, dat te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag de duur voor haar procedure ruim vijf jaar telt, dat zelfs gerekend vanaf het nemen van de beslissing de duurtijd nog steeds meer dan vijf jaar telt, dat er dan ook geargumenteed kan worden dat *mutatis mutandis* haar het verblijf moet worden toegekend, minstens de verwerende partij moet motiveren waarom zij dit niet doet, dat geen van beiden vervat zit in de eerste bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat bij een lange regularisatieprocedure sprake is van dermate gelijkaardige omstandigheden als bij een onredelijk lange asielpcedure. In het kader van een asielpcedure is de asielzoeker tijdelijk gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. De Raad herhaalt dat het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, geen enkele vorm van legaal verblijf verschaft. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden dat er geargumenteed kan worden dat *mutatis mutandis* haar het verblijf moet worden toegekend. Bovendien wijst de Raad er nog op dat in zoverre de verzoekende partij met haar betoog dat een onredelijke lange asielpcedure een mogelijke reden is om te besluiten tot humanitaire regularisatie, zou wensen te verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009, de verwerende partij hieromtrent wel degelijk heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing en heeft gesteld dat deze vernietigd werd en de criteria bijgevolg niet meer van toepassing zijn.

2.1.12. De verzoekende partij vervolgt dat op 7 juni 2021 de toenmalige raadsman een e-mail heeft gericht aan de verwerende partij met, naast andermaal het verzoek om een beslissing te nemen, de gewijzigde adresgegevens, dat de verwerende partij zelfs niet in de inspanning nam om haar correcte adresgegevens over te nemen in de eerste bestreden beslissing en dit niettegenstaande zij de verwerende partij hieromtrent aldus wel correct had geïnformeerd.

De verzoekende partij toont niet aan welk belang zij heeft bij dit betoog. De eerste bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht en de verzoekende partij is er in geslaagd tegen deze beslissing tijdig een beroep in te stellen. Zij toont niet aan op welke wijze het niet opnemen van de correcte adresgegevens afbreuk doet aan de motieven van de eerste bestreden beslissing.

2.1.13. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij gefaald heeft een correcte belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat de eerste bestreden beslissing stelt dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, dat dit in strijd is met artikel 8 van het EVRM en artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat de voornoemde elementen duidelijk aantonen dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt, dat zij in België een privéleven heeft beschermd door het EVRM, dat terugkeren naar Marokko, zelfs voor een tijdelijke (maar lange) periode, zijnde voor de duur van de behandeling van de aanvraag, wel degelijk in strijd kan zijn met artikel 8 van het EVRM, dat voor iemand die reeds een lange tijd in België verblijft, heden 13 jaar, en sindsdien nooit meer is teruggekeerd naar het herkomstland, die gelet op de argumentatie betreffende een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet in de mogelijkheid is om terug te keren, die enkel nog sociale contacten en een netwerk heeft in België, een tijdelijke verwijdering wel degelijk een immense impact heeft. De verzoekende partij wijst op het gezag van gewijsde van het arrest in haar dossier waar zij opnieuw wijst op de reeds *supra* aangehaalde paragraaf uit het arrest. Zij meent dat de eerste bestreden beslissing aldus niet zomaar kan stellen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden. De verzoekende partij wijst erop dat het zeer lange verblijf en integratie in België, die gelet op de argumentatie aangehaald in het eerste middel te wijten is aan de verwerende partij zelf, het voor haar bijzonder moeilijk maakt om, zelfs tijdelijk, terug te keren naar Marokko. Betreffende het motief dat elementen van lang verblijf en integratie, conform de rechtspraak van de Raad van State, niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden omdat zij behoren tot de grond van de zaak, wijst de verzoekende partij opnieuw naar het arrest nr. 278 980 van 23 januari 2023 van de Raad waarin gesteld wordt *“Alhoewel een lange verblijfsduur en integratie op zich in de regel geen buitengewone omstandigheden uitmaken, blijkt uit de voorgelegde documenten dat de verzoekende partij meer dan (...) heeft voorgelegd”*, en betoogt zij dat een loutere verwijzing naar de vaste rechtspraak van de Raad van State dan ook niet kan volstaan. Betreffende het motief over de activiteiten van algemeen belang betoogt de verzoekende partij dat zij nochtans stukken heeft bijgebracht van haar werk als vrijwilliger, dat zij meent dat haar vrijwilligerswerk overduidelijk geldt als ‘engagement ten aanzien van publieke overheden of andere partners van culturele of verenigingswereld’, dat

de verwerende partij meent dat zij kon volstaan met de loutere opsomming van de bijgevoegde stukken in het dossier, dat zij wel degelijk stukken heeft voorgelegd van haar 'engagement ten aanzien van publieke overheden of andere partners van culturele en verenigingswereld', namelijk in de vorm van stukken ter staving van het geleverd vrijwilligerswerk, dat minstens mag verwacht worden dat haar duidelijk wordt gemaakt waarom dit *in casu* niet bij de zeer uitzonderlijke gevallen behoort waarbij integratie wel degelijk als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden, dat zij immers wel de nodige stukken heeft bijgebracht. Betreffende het motief dat het indienen van de aanvraag in het herkomstland niet impliceert dat de banden met België teloor gaan of de gegevens die wijzen op integratie plotseling niet langer bestaan, betoogt de verzoekende partij dat de vraag niet luidt of deze al dan niet compleet teloor zouden gaan, doch dat het nodig is dat een belangenafweging wordt gemaakt, dat het duidelijk mag zijn dat zij wel degelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal lijden tijdens een tijdelijke scheiding. Betreffende de mate van afhankelijkheid ten aanzien van haar broer betoogt de verzoekende partij dat het voor zich spreekt dat er een bijzondere mate van afhankelijkheid is nu zij de afgelopen tijd op geen andere familieleden beroep kon doen en zij steeds bij hem heeft ingewoond, dat zij zich bovendien in een precare situatie bevond waarbij de staat verantwoordelijk was voor de te lange toestand van onzekerheid en afwachting, dat door geen rekening te houden met deze elementen de eerste bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, dat de motivering niet draagkrachtig is in het licht van artikel 8 van het EVRM, gezien niet blijkt dat een correcte afweging werd gemaakt betreffende haar privéleven, dat de motivering gebrekkig is en niet voldoet aan de criteria, dat de verwerende partij onzorgvuldig tot de eerste bestreden beslissing is gekomen te meer geldt nu de verwerende partij zelf verantwoordelijk is voor een te lange toestand van onzekerheid en afwachting en daarbij de beginselen van behoorlijk bestuur met de voeten trad, dat zij met ontzetting vaststelt dat de verwerende partij de oorzaak van een te late betekening in haar schoenen schuift, waarna zij hieromtrent haar betoog uit het eerste middel herhaalt. Ook betreffende het motief dat zij er steeds van op de hoogte was dat zij zich in illegaal verblijf bevond en zij diende te weten dat een aanvraag 9bis geen opschortende werking heeft, dat het feit dat de betekening van de vorige beslissing vijf jaar op zich liet wachten dan ook niets verandert aan de feitelijke rechtssituatie van de verzoekende partij en evenmin een terugkeer naar het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, herhaalt de verzoekende partij haar eerder gevoerd betoog. Zij meent tot slot dat minstens mag verwacht worden dat de verwerende partij motiveert waarom de lange toestand van onzekerheid en afwachting waarvoor wel degelijk de staat verantwoordelijk is en niet zij zelf, en die resulteerde in een lang verblijf en vergaande (lees: verregaande) integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, te meer zij wel degelijk de stukken voorlegde van haar engagement van algemeen belang, dat de discretionaire bevoegdheid immers de mogelijkheid biedt om rekening te houden met een cumulatie of combinatie van factoren die mogelijk elk op zich geen recht zouden geven op een verblijf, maar die wanneer ze samen worden onderzocht de regularisatie rechtvaardigen.

2.1.14. Waar de verzoekende partij betoogt dat de discretionaire bevoegdheid de verwerende partij de mogelijkheid biedt om rekening te houden met een cumulatie of combinatie van factoren die mogelijk elk op zich geen recht zouden geven op een verblijf, maar die wanneer ze samen worden onderzocht de regularisatie rechtvaardigen, wijst de Raad er vooreerst op dat een regularisatie de gegrondheid van de aanvraag betreft. Daar de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard, diende de verwerende partij niet over de gegrondheid van haar aanvraag te oordelen en te motiveren.

De Raad wijst er voorts op dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing betreffende de door de verzoekende partij, als buitengewone omstandigheden, ingeroepen elementen van lang verblijf, integratie en bestaan van een privéleven in België alsook betreffende de ingeroepen omstandigheid dat de verwerende partij verantwoordelijk is voor het lange verblijf en de integratie, heeft gemotiveerd wat volgt:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat de Belgische Staat zelf verantwoordelijk zou zijn voor het lange verblijf en integratie van betrokkene aangezien de negatieve beslissing inzake haar aanvraag 9bis, genomen op 02.06.2017, pas op 24.06.2022, meer dan vijf jaar later dus, aan haar werd betekend niettegenstaande verschillende actualisaties van haar advocaat waarin hij aandringt op het nemen van een beslissing. Betrokkene zou op deze manier gedwongen geweest zijn om zich verder te integreren in de maatschappij. (...) Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond (ze betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 23.12.2015) en bovendien diende zij te weten dat een aanvraag 9bis geen opschortende werking heeft en zelfs uitvoeringsmaatregelen niet in weg stond. Het feit dat betekening van deze beslissing meer dan vijf jaar op zich heeft laten weten, verandert dan ook niet aan de feitelijke rechtssituatie van betrokkene, evenmin maakt dit feit een actuele terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

(...) Het feit dat haar broer de Belgische nationaliteit heeft verworven en samen met zijn gezin in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren

naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Betrokkene bewijst bovendien de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij haar affectieve, economische en sociale belangen sinds geruime tijd in België gevestigd zou hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name haar Belgische broer. De band tussen meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu verwijst betrokkene naar het feit dat zij reeds acht jaar zou samenwonen met haar broer, haar schoonzus en hun kind. Echter, het loutere gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres woont als haar broer en zijn gezin, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van haar broer of dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze dienen namelijk op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden een dertigtal getuigenverklaringen voorlegt. Echter, uit deze getuigenverklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State

dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...) Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op haar doorgedreven integratie aangezien het in België opgebouwde dan verloren zou gaan en dat het ondenkbaar zou zijn voor haar taalverwering, dat zij voor ongekende termijn niet meer in een Nederlandstalige omgeving zou kunnen verblijven. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2011 in België zou verblijven, dat zij een duidelijke en verregaande verbondenheid zou hebben met Belgische maatschappij, dat zij duidelijk geïnvesteerd zou hebben in haar sociale en culturele integratie, dat zij hier een sterk netwerk van vrienden uitgebouwd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een jarenlange integratie, dat zij haar volledige leven in België opgebouwd zou hebben, dat zij op vloeiende wijze de Nederlandse taal zou beheersen, meer nog dat zij perfect Nederlands zou spreken, dat zij alles in het werk gesteld zou hebben om aan de slag te gaan, dat zij niet ten laste zou vallen van de overheid, dat zij volledig in haar eigen onderhoud zou kunnen voorzien, dat zij veel belang zou hechten aan haar economische participatie in de Belgische maatschappij, dat zij hiertoe de nodige cursussen gevolgd zou hebben, dat zij bijzonder werkwilleg zou zijn, dat zij steeds alles in het werk gesteld zou hebben om aan de slag te gaan, dat haar werkgever steeds bijzonder tevreden over haar geweest zou zijn, dat zij zich zou ingezet hebben als vrijwilligers, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij een certificaat richtgraad 1 Nederlandse taallessen voorlegt evenals de bijhorende deelcertificaten, een attest van de Universiteit Gent Nederlands voor anderstaligen, een getuigschrift van de cursus maatschappelijke oriëntatie, een getuigschrift van web-leren: schoonmaak en schoonmaak bij mensen thuis, haar arbeidsovereenkomst dd. 25.05.2016, de beëindiging van haar arbeidsovereenkomst wegens overmacht, een tewerkstellingsattest, enkele loonfiches, een dertigtal getuigenverklaringen, een certificaat van de cursus basistechnieken confectie dd. 09.09.2020, certificaten voor het volgen van Nederlandse conversatieklassen in de schooljaren 2017-2018 en 2018-2019 evenals een organisatienota voor vrijwilligers) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Door louter te stellen dat de elementen van integratie en lang verblijf duidelijk aantonen dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt, dat zij in België een privéleven heeft beschermd door het EVRM, dat terugkeren naar Marokko, zelfs voor een tijdelijke (maar lange) periode, zijnde voor de duur van de behandeling van de aanvraag, wel degelijk in strijd kan zijn met artikel 8 van het EVRM, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij erkent dat er sprake is van een privéleven in België en dat er dan ook een afweging dient gemaakt te worden. Voorts wordt niet ontkend dat ook een tijdelijke terugkeer in strijd 'kan' zijn met artikel 8 van het EVRM, doch geoordeeld aldus dat de verplichting om een aanvraag in te dienen in het herkomstland enkel een tijdelijke scheiding impliceert wat geen moeilijk ernstig te herstellen nadeel met zich meebrengt, waarna ook wordt toegelicht waarom deze vaststelling *in casu* ook geldt, met andere woorden waarom *in casu* geen sprake is van een uitzonderlijke toestand waarbij ook een tijdelijke terugkeer leidt tot een schending van het privéleven. Immers wordt erop gewezen dat de verzoekende partij niet aantoont dat er

sprake is van dergelijk nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen, dat het loutere feit dat zij sinds acht jaar bij haar broer en diens gezin woont niet tot gevolg heeft dat zij ook ten laste is van haar broer of dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, dat deze dienen aangetoond te worden en niet impliciet afgeleid kunnen worden uit het feit dat men onder één dak woont, dat voorts uit de getuigenverklaringen niet blijkt dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking onherstelbaar nadeel zou opleveren, en evenmin blijkt dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, dat de normale binding die met België ontstaat gedurende een precair verblijf alhier op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven (bij een terugkeer) aannemelijk te maken, dat de verzoekende partij niet aantoont dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig aan België gebonden is dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is, dat een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet blijkt.

Door louter te betogen dat voor iemand die reeds een lange tijd in België verblijft, heden 13 jaar, en sindsdien nooit meer is teruggekeerd naar het herkomstland en die gelet op de argumentatie betreffende een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet in de mogelijkheid is om terug te keren, die enkel nog sociale contacten en een netwerk heeft in België, een tijdelijke verwijdering wel degelijk een immense impact heeft, toont zij geenszins aan – gelet op het feit ook zoals zal blijken uit wat volgt dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM en/of een onmogelijkheid tot terugkeren in dat licht aannemelijk maakt – dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn. Hierbij wijst de Raad er nog op dat nergens wordt ontkend dat ook een tijdelijke terugkeer een impact kan hebben, doch slechts geoordeeld, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij niet aantoont dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is om tijdelijk terug te keren om in het herkomstland haar aanvraag in te dienen, en conform artikel 8 van het EVRM, dat zij niet aantoont dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig aan België gebonden is dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is. Waar zij in dit kader wijst op de door haar voorgehouden moeilijkheid om terug te keren omwille van het enkel nog hebben van sociale contacten en een netwerk in België, wijst de Raad erop dat de verwerende partij ook hieromtrent heeft gemotiveerd waarom deze aangehaalde omstandigheid geen buitengewone omstandigheid betreft, met name *“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij in Marokko volstrekt geen huis meer zou hebben om naar terug te keren, hoewel zij strikt genomen wel nog familie heeft in Marokko. Zij heeft niet langer familie waarop zij een beroep kan doen en zou aldus terechtkomen in een land waar zij geen dak boven haar hoofd zou hebben en waar zij zelf niet zou beschikken over eigendom of over de nodige financiële middelen. Zij verwijst naar de hoge werkloosheidsgraad in Marokko om aan te tonen dat zij er niet snel over een inkomen zou kunnen beschikken. Ter staving hiervan legt zij een attest dd. 11.08.2022 voor dat zij geen belastingen betaald in Marokko. Echter, aangezien betrokkene sinds 2011 in België is het volstrekt logisch dat zij geen belastingen meer betaald inzake woont te Marokko. De aflevering van dit attest op 11.08.2022 wijst er echter wel op dat betrokkene wel degelijk nog contacten heeft in Marokko, die gezorgd hebben voor de aflevering van dit attest (dat werd afgeleverd te Kenitra). Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers bijna 40 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). We wijzen er nogmaals op dat betrokkene niet aannemelijk maakt waarom zij wel kon rekenen op opvang en ondersteuning van haar Belgische broer maar niet op die andere familieleden. Het staat betrokkene vrij om voor haar een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”* Door enkel opnieuw te wijzen op het enkel nog hebben van sociale contacten en een netwerk in België, werpt zij geen ander licht op voormelde motieven en toont zij niet aan dat een tijdelijke terugkeer in haar geval wel degelijk bijzonder moeilijk is of in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij wijst op het gezag van gewijsde van het arrest in haar dossier, opnieuw wijst op de reeds *supra* aangehaalde paragraaf uit het arrest en meent dat de eerste bestreden beslissing aldus niet zomaar kan stellen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden,

gaat zij eraan voorbij dat uit de *in casu* eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij met alle door haar voorgelegde documenten rekening heeft gehouden – wat uit de door het arrest vernietigde beslissing niet bleek – minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet met welke relevante elementen uit de door haar voorgelegde stukken ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Bovendien – en betreffende haar betoog, opnieuw onder verwijzing naar voormeld arrest, dat een loutere verwijzing naar de vaste rechtspraak van de Raad van State voor het motief dat elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden (omdat zij behoren tot de grond van de zaak) dan ook niet kan volstaan – wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet enkel wordt gesteld dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden. Betreffende de aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie wordt enerzijds gemotiveerd deze (in regel) niet kunnen aanvaard worden, conform de vaste rechtspraak van de Raad van State, als buitengewone omstandigheid daar deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, doch wordt ook erkend dat er gevallen zijn waar dergelijke elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken (“*dat slechts in uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van culturele en verenigingswereld*”) waarbij de verwerende partij *in concreto* stelt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door een terugkeer naar haar herkomstland engagementen van algemeen belang zou verbreken. Voorts verduidelijkt de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing betreffende het feit dat elementen van lang verblijf en integratie in regel geen buitengewone omstandigheid uitmaken, dat het om een tijdelijke verwijdering gaat en dat het indienen van de aanvraag in het herkomstland niet impliceert dat de banden met België teloorgaan of dat de elementen van integratie plotseling niet langer zouden bestaan, waarna zij *in concreto* verduidelijkt waarom hier de regel van toepassing is en geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, met name omdat de verzoekende partij niet concretiseert op welke wijze haar integratie haar verhindert om terug te keren teneinde haar aanvraag in te dienen. Anderzijds wordt betreffende de aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie nagegaan of de binding die met België is ontstaan dermate is dat zelfs een tijdelijke terugkeer een schending van het privéleven in strijd met artikel 8 van het EVRM zou vormen – en waardoor alsdan sprake zou kunnen zijn van een buitengewone omstandigheid die haar verhindert terug te keren – doch geoordeeld dat de verzoekende partij niet aantoont dat “*zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020)*”.

Hieruit blijkt aldus wel degelijk dat naast de vaststelling dat de integratie en het lang verblijf geen buitengewone omstandigheden uitmaken omdat het indienen van de aanvraag in het herkomstland niet impliceert dat de banden met België teloorgaan, overgegaan werd tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Door louter te stellen dat zij wel degelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal lijden tijdens een tijdelijke scheiding, toont zij geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Door louter te stellen dat het zeer lange verblijf en integratie in België, die gelet op de argumentatie aangehaald in het eerste middel te wijten is aan de verwerende partij zelf, het voor haar bijzonder moeilijk maakt om, zelfs tijdelijk, terug te keren naar Marokko, verduidelijkt de verzoekende partij opnieuw niet op welke wijze haar lang verblijf en integratie in België een tijdelijke terugkeer verhindert.

Waar de verzoekende partij betreffende het motief over de activiteiten van algemeen belang betoogt dat zij nochtans stukken heeft bijgebracht van haar werk als vrijwilliger, dat zij meent dat haar vrijwilligerswerk overduidelijk geldt als ‘engagement ten aanzien van publieke overheden of andere partners van culturele of verenigingswereld’, verduidelijkt zij vooreerst niet uit welke door haar voorgelegde stukken dit moet blijken. Voorts stelt de Raad vast dat zij evenmin verduidelijkt op welke wijze uit de stukken waaruit een hulpvaardigheid en sociaal engagement van de verzoekende partij blijkt in haar wijk als vrijwilliger en bij de werking van vzw De Sloep alsook uit haar intentie om ook elders vrijwilliger te worden, zou blijken dat er sprake is van ‘engagement ten aanzien van publieke overheden of andere partners van culturele of verenigingswereld’, noch minder op welke wijze hieruit kan blijken dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat zij niet aannemelijk maakt dat zij door een terugkeer naar haar land van herkomst een engagement van algemeen belang zou breken. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij wel degelijk stukken heeft voorgelegd van haar ‘engagement ten aanzien van publieke overheden of andere partners van culturele en verenigingswereld’, namelijk in de vorm van stukken ter staving van het geleverde vrijwilligerswerk, doch verduidelijkt aldus niet op welke stukken zij doelt en licht zij voorts ook niet

toe op welke wijze de stukken betreffende haar vrijwilligerswerk haar 'engagement ten aanzien van publieke overheden of andere partners van culturele en verenigingswereld' zou aantonen, noch minder dat in tegenstelling tot het oordeel van de verwerende partij – waaruit aldus blijkt dat de verwerende partij wel degelijk is nagegaan of de uitzonderlijke situatie van toepassing was *in casu* – wel degelijk blijkt dat een terugkeer zou leiden tot het verbreken van een engagement van algemeen belang. De verzoekende partij die zelf niet verduidelijkt op welke wijze het stuk betreffende het vrijwilligerswerk relevant is in dit kader, heeft dan ook geen belang bij haar betoog dat de verwerende partij meent dat zij kon volstaan met de loutere opsomming van de bijgevoegde stukken in het dossier, dat minstens mag verwacht worden dat haar duidelijk wordt gemaakt waarom dit *in casu* niet bij de zeer uitzonderlijke gevallen behoort waarbij integratie wel degelijk als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden. Zij toont immers niet aan dat de verwerende partij met een relevant element in dit kader geen of onvoldoende rekening heeft gehouden of heeft gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij betreffende de mate van afhankelijkheid ten aanzien van haar broer betoogt dat het voor zich spreekt dat er een bijzondere mate van afhankelijkheid is nu zij de afgelopen tijd op geen andere familieleden beroep kon doen en zij steeds bij hem heeft ingewoond, dat zij zich bovendien in een precaire situatie bevond waarbij de staat verantwoordelijk was voor de te lange toestand van onzekerheid en afwachting, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat een volwassen persoon op geen andere personen dan een broer beroep kan doen alsook bij die broer inwoont, geenszins op zich kan aantonen dat er sprake is van bijzondere elementen van afhankelijkheid. Immers betreft het een volwassen persoon die niet noodzakelijk van iemand afhankelijk is. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing heeft het loutere gegeven dat de verzoekende partij op hetzelfde adres woont als haar broer en zijn gezin niet tot gevolg dat zij ten laste van hem is en er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, dat deze op een actieve wijze dienen aangetoond te worden en niet impliciet af te leiden vallen uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Ook door louter te wijzen op de precaire situatie waarin zij zich bevond toont zij niet *in concreto* het bestaan van bijkomende banden van afhankelijkheid aan. Het feit dat de staat naar haar mening verantwoordelijk is voor de te lange toestand van onzekerheid en afwachting, nog los van de vraag of dit terecht kan gesteld worden, doet aan het voorgaande overigens geen afbreuk.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij gefaald heeft een correcte belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM, noch dat de eerste bestreden beslissing stelt dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden in strijd is met artikel 8 van het EVRM en artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Evenmin toont zij aan, gelet op wat voorafgaat, dat de verwerende partij met de elementen van integratie en lang verblijf alsook met haar privéleven geen rekening heeft gehouden in strijd met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel, noch dat de motivering niet draagkrachtig is in het licht van artikel 8 van het EVRM gezien niet blijkt dat een correcte afweging werd gemaakt betreffende haar privéleven, noch dat de motivering gebrekkig is en niet voldoet aan de criteria, noch dat de verwerende partij onzorgvuldig tot de eerste bestreden beslissing heeft besloten.

Waar de verzoekende partij opnieuw stelt dat de verwerende partij zelf verantwoordelijk is voor een te lange toestand van onzekerheid en afwachting en daarbij de beginselen van behoorlijk bestuur met de voeten trad, dat zij met ontzetting vaststelt dat de verwerende partij de oorzaak van een te late betekening in haar schoenen schuift en zij hieromtrent haar betoog uit het eerste middel herhaalt, kan de Raad aldus verwijzen naar de bespreking hieromtrent *supra*. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze een eventuele onzorgvuldigheid bij het betekenen van een vorige beslissing en de daaruit voortvloeiende onzekerheid en afwachting een ander licht kan werpen op de motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt waarom het aangevoerde lange verblijf en de integratie niet beschouwd worden als buitengewone omstandigheid. Hierbij benadrukt de Raad nog eens dat hoewel de verwerende partij er terecht op wijst dat de verzoekende partij in kader van onderhavige procedure 9*bis* steeds geweten heeft dat zij zich in illegaal verblijf bevond, zij ook nagaat of kan blijken dat het lange verblijf van de verzoekende partij en de door haar opgebouwde integratie, mede in het licht van het recht op een privéleven, een terugkeer in de weg staan.

Betreffende de kritiek op het motief dat zij er steeds van op de hoogte was dat zij zich in illegaal verblijf bevond en zij diende te weten dat een aanvraag 9*bis* geen opschortende werking heeft, dat het feit dat de betekening van de vorige beslissing vijf jaar op zich liet wachten dan ook niets verandert aan de feitelijke rechtssituatie van de verzoekende partij en evenmin een terugkeer naar het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, herhaalt de verzoekende partij eveneens haar eerder gevoerd betoog, zodat ook hier dienstig kan verwezen worden naar wat hieromtrent *supra* uiteengezet werd.

Gelet op wat voorafgaat toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd waarom haar lang verblijf en verregaande integratie – die volgens haar resulteert uit een lange toestand van

onzekerheid en afwachting waarvoor de staat verantwoordelijk is – geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Evenmin toont zij aan dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde elementen waaruit een engagement van algemeen belang bleek geen rekening heeft gehouden of ten onrechte heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door een terugkeer naar het herkomstland engagementen van algemeen belang zou verbreken.

De verzoekende partij toont aldus met haar betoog niet aan op welke wijze de aangevoerde omstandigheden in haar concreet geval in “*cumulatie of combinatie van factoren*” wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormen.

2.1.15. Een schending van 9bis van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het evenredigheidsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur.

2.1.16. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.2. Betreffende het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van de materiële motiveringsplicht en de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij ook het evenredigheidsbeginsel aanhaalt.

De verzoekende partij zet haar enig middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing uiteen als volgt:

“Artikel 7 Vreemdelingenwet schrijft de situaties voor waarbinnen de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te geven aan de vreemdeling. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, opgelegd en dit op grond van artikel 7, eerste lid 1° Vreemdelingenwet, zijnde op basis van de vaststelling dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht en dient met andere woorden rekening te worden gehouden met het Europees recht.

Hieruit volgt dat aldus artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in ogenschouw dient genomen te worden, namelijk: “(…)”

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn/haar standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en dit voordat een besluit wordt genomen dat zijn/haar belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het hoorrecht beoogt de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. De regel tracht aldus, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, pt. 49).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 September 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32). Het hoorrecht kent dan ook een algemene toepassing. De rechtspraak van het Hof van Justitie stipuleert immers dat het hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, zijnde een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., Ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Centraal staat aldus de vraag of de beslissing die de betrokkene nadelig beïnvloedt, een andere zou zijn geweest indien de betrokkene had kunnen gehoord worden. In casu werd verzoekster eenvoudigweg niet gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en heeft zij aldus geen redenen kunnen aanvoeren, waarom een terugkeerbesluit niet zou genomen moeten worden tegenover haar.

Voorafgaand wenst verzoekster op het gezag van gewijsde te wijzen van het voorgaande arrest van Uw Raad in verzoeksters dossier. In het arrest nr. 278 980 dd. 23.01.2023 verwoordde Uw Raad dit als volgt : “Uit geen enkel element blijkt dat de verwerende partij een onderzoek heeft ingesteld naar de toepassing van artikel 3

van het EVRM. In geen van de bestreden beslissingen wordt geantwoord op dit element. De verwerende partij kan zich dan ook niet verschuilen achter het argument dat de verzoekende partij dit niet tot in de detail heeft kenbaar gemaakt als zij niet wenst over te gaan tot het horen van de verzoekende partij. Het komt de Raad niet toe dit onderzoek zelf te verrichten. Het hoorrecht is geschonden (eigen aanduiding)

In casu heeft de schending van het hoorrecht van verzoekster door verwerende partij ertoe geleid dat er geen grondig en serieus onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM. Op geen enkel punt werd aan verzoekster immers een vragenlijst of dergelijke voorgelegd. Het enige wat aan verzoekster werd voorgelegd was het identificatieformulier wat geenszins als een daadwerkelijke toepassing van het hoorrecht kwalificeert.

Ook na het tussenkomen van het hierboven vermeld arrest van uw Raad in verzoeksters dossier achtte verwerende partij het niet nodig om over te gaan tot het horen van de verzoekende partij. Nochtans had Uw Raad reeds geoordeeld dat gelet op het feit dat verwerende partij niet wenst over te gaan tot het horen van de verzoekende partij, zij zich ook niet kan verschuilen achter het argument dat de verzoekende partij niet tot in detail de schending van artikel 3 EVRM kenbaar heeft gemaakt.

Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling. Dit artikel heeft een absolute draagwijdte en is direct werkend in onze rechtsorde.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft artikel 3 EVRM geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement-beginsel. Zo stelt het Hof onder meer in de zaak Mamutkulov e.a. tegen Turkije (EHRM, 4februari 2005) dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling bestaat, strijdig is met artikel 3 EVRM.

Ook in het gekende Soeringarrest van 7 juli 1989 (EHRM, 7 juli 1989, 1/1989/161/217) stelt het Hof dat het nagaan of er een reëel risico op onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitlevert, steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden. In het arrest Cruz Varas t. Zweden (EHRM 20 maart 1991, 46/1990/237/307) bevestigde het Hof vervolgens dat het beginsel van non-refoulement ook toepassing moet kennen voor wat de verwijdering van vreemdelingen betreft. Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven is een grondig en serieus onderzoek dan ook nodig voor elke zaak.

Immers, niettemin artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dat de Minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten dient te nemen, kan artikel 7 Vreemdelingenwet geen afbreuk doen aan internationaal gewaarborgde fundamentele rechten, zoals deze omschreven in artikel 3 EVRM.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Verzoekster verwijst in die zin naar een arrest van Uw Raad waarin de principes van het hoorrecht en hun toepassing duidelijk werd uiteengezet: "Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient de verzoekende partij in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd."

In casu heeft de schending van het hoorrecht van verzoekster door verwerende partij tot gevolg dat verzoekster zal onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling, minstens een reëel risico hiertoe loopt. Gelet op het feit dat verzoekster het islamitisch geloof aanhangt, is namelijk tenminste sprake van aanwijzingen dat het terugkeerbesluit het recht niet te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling schendt. Het islamitisch geloof van verzoekster en haar familie zal er immers toe leiden dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst verstoten zal worden door haar familie en dit omwille van het niet slagen van haar huwelijk.

In casu werd verzoekster hieromtrent niet gehoord, noch omtrent een eventuele wijziging aangaande dit element (in positieve dan wel negatieve zin). Dit is problematisch in het licht van een mogelijke schending van de mensenrechten. De bestreden beslissing is dan ook in strijd met artikel 3 EVRM aangezien de risico's op schending van het non-refoulementsprincipe ingeval van terugkeer niet werden onderzocht en dit terwijl er wel degelijk elementen waren die reeds werden aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis, namelijk de echtscheiding tussen verzoekster en de Heer M.Z. (...). Dit geldt te meer nu er een periode van vijf jaar verstreek tussen enerzijds het nemen van de beslissing en anderzijds het betekenen van de beslissing aan verzoekster.

Verwerende partij stelt dat betrokkene niet aannemelijk maakt waarom zij wel zou kunnen rekenen op de steun van haar broer met Belgische nationaliteit in België, maar niet op die van familieleden in Marokko. Ook hier geldt dat gelet op de schending van het hoorrecht verzoekster niet in de mogelijkheid is geweest dit te duiden. Het spreekt in ieder geval voor zich dat uit de vaststelling dat haar broer en diens echtgenoot, die eveneens het islamitisch geloof aanhangen en tevens jaren lang in de Belgische maatschappij geïntegreerd zijn, verzoekster blijven steunen, niet kan worden geconcludeerd dat ook de andere familieleden die al die tijd in Marokko verbleven dit zijn blijven doen.

Verwerende partij stelt dan wel dat er ook in Marokko een procedure voor echtscheiding bestaat, maar vergeet op te merken dat in Marokko geen scheiding tussen religie en staat bestaat, wat maakt dat de opvattingen uit de Sharia een grote invloed hebben op het dagelijks leven. De positie van de vrouw is hier dan ook geen die volledig gelijkwaardig is aan die van de man. Wanneer religieuze argumenten geïnterpreteerd blijven in het voordeel van de man, blijven de patriarchische denkbeelden wel degelijk standhouden.

De schending van het hoorrecht van verzoekster door verwerende partij heeft er in casu bovendien toe geleid dat er geen redelijke afweging werd gemaakt met zorgvuldige inachtneming van het gezinsleven van verzoekster overeenkomstig artikel 8 EVRM.

De motivering bij het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12.06.2023 en aan verzoekster betekend dd. 06.07.2023 vermeldt zich louter tot de volgende standaardmotivering :

“Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen :

- Het hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet dat zij minderjarige kinderen heeft.
- Het gezins- en familieleven : het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.
- De gezondheidstoestand: Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9Bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen. ”

Op 27 februari 2017 werd per aangetekende zending een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend. Bij schrijven dd. 12.05.2017 werd verzoekster door verwerende partij ervan in kennis gesteld dat een beslissing werd genomen aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf. Op 2 juni 2017 ging verwerende partij vervolgens over tot intrekking van de beslissing van 12.05.2017. Gesteld werd dat verzoekster ten gepaste tijde op de hoogte zou worden gebracht van het resultaat van de nieuwe beslissing inzake de regularisatieaanvraag. Door middel van verschillende schrijvens (o.a. dd. 05.04.2019; dd. 21.08.2019; dd. 13.09.2019; dd. 14.05.2020; dd. 7.06.2021 - Stuk 5) werd verwerende partij verzocht verzoekster te willen inlichten omtrent het resultaat van de nieuwe beslissing inzake de regularisatieaanvraag en/of werden aan verwerende partij bijkomende stukken overgemaakt ter actualisering van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Op geen enkel punt werd aan verzoekster evenwel een antwoord verschaft. Nog frappanter wordt de situatie wanneer op 24 juni 2022 verzoekster dan toch in kennis wordt gesteld van een beslissing aangaande haar aanvraag om machtiging tot verblijf; de beslissing blijkt gedateerd op datum van 2 juni 2017.

Door middel van de verschillende schrijvens die aan haar werden gericht, was verwerende partij wel degelijk op de hoogte van het feit dat verzoekster nog geen kennis had mogen nemen van haar beslissing en heeft verwerende partij ook niets ondernomen opdat een snelle betekening van de beslissing aan verzoekster mogelijk werd. Het behoeft dan ook geen bijkomende argumentatie dan dat dit een bijzonder lange période van onzekerheid betreft over haar recht op verblijf en bijgevolg over haar toekomst. Te meer nu verwerende partij wél op de hoogte was van de negatieve aard van de beslissing aangaande de machtiging tot verblijf ten aanzien van verzoekster, maar zij het niet nodig vond om verzoekster hieromtrent zo spoedig mogelijk te informeren en verzoekster aldus bewust meer dan vijf jaar in onwetendheid hield.

Hieruit volgt bovendien dat het verwerende partij zélf is die ervoor kiest om verzoekster hier langdurig te houden en haar aldus verder te laten integreren in de maatschappij. In casu is het aldus niet verzoekster zelf die ervoor kiest om zich in een preciaire verblijfsituatie verder te integreren in de Belgische maatschappij, wél is het verwerende partij die, wetende dat verzoekster in België is (gelet op het schrijven uitgaande van Stad Gent met betrekking tot de maatschappelijke integratie van verzoekster en gelet op de verschillende schrijvens gericht aan verwerende partij met verzoek een beslissing te willen nemen - Stuk 5), ervoor kiest om de beslissing nog niet ter kennis te brengen van verzoekster. Op deze manier dwingt verwerende partij verzoekster als het ware om zich verder te integreren in de maatschappij en haar privéleven hier verder uit te bouwen. Rekening houdend met de meer dan vijf jaar die verwerende partij laat verstrijken tussen enerzijds het nemen van de beslissing en anderzijds het betekenen van deze beslissing aan verzoekster, zou het immers volstrekt onredelijk zijn dat men van verzoekster verwacht dat zij zich voor een duur van meer dan vijf jaar opsluit om toch maar niet verder te integreren.

Het mag duidelijk zijn dat indien het hoorrecht correcte toepassing had gevonden, de besluitvorming inzake het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben, zo oordeelde ook reeds Uw Raad in dit dossier. Heden werd verzoekster nog steeds niet gehoord.

Tot slot dient erop gewezen te worden dat bovenstaande eveneens een schending vormt van de elementen van behoorlijk bestuur.

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Deze motivatie mag geen tegenstrijdigheden bevatten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden, in het bijzonder met de betrokken gezondheidstoestand.

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen heeft de administratieve overheid de verplichtingen in de hierboven vermelde regels aangaande behoorlijk bestuur geschonden. Nu de tegenpartij als openbare dienst, bij het nemen van een beslissing niet alleen alle relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen en hiermee moet rekening houden. Dit geldt te meer nu verwerende partij het tijdsverloop tussen enerzijds het nemen van de beslissing en anderzijds het ter kennisgeven van deze beslissing aan verzoekster, in combinatie met de vaststelling dat verwerende partij hiervan wel degelijk op de hoogte was, laat oplopen tot meer dan vijf jaar. In deze periode heeft zij zich steeds initiatief genomen om de bevoegde dienst op de hoogte te houden van eventuele wijzigingen, zoals daar zijn: het behalen van diploma's, de verklaring van M.K. (...) met betrekking tot maatschappelijke integratie (Stad Gent), verantwoordelijke voor het buurtwerk Ledeberg dd. 9.09.2019; de adreswijziging; de talrijke berichten ten aanzien van de bevoegde dienst met de vraag of een eventuele beslissing werd genomen - Stuk 5.

De motivering voor deze beslissingen is gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen. In ieder geval dient te worden aangestipt dat de beginselen van behoorlijk bestuur eveneens vervat zitten in artikel 41 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van welke de in casu toepasbaarheid en bijbehorende schending reeds hierboven werden toegelicht.

Het middel is ernstig."

2.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een miskennis van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit niet aan. Zij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

2.2.3. Voor een theoretische toelichting bij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 2.1.4.

In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Er wordt vervolgens verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Voorts wordt gemotiveerd dat de minister of zijn gemachtigde rekening houdt, conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, dat bij het nemen van het bevel de situatie geëvalueerd werd en deze evaluatie gebaseerd is op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, en wordt concreet gemotiveerd: *"Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet dat zij minderjarige kinderen heeft. Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen."* Hieruit wordt besloten dat er geen elementen zijn die problemen opleveren voor het nemen van het bevel. Tot slot wordt nog gesteld: *"Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering"*.

Uit de motieven, zoals weergegeven in punt 1.9., blijkt geenszins, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot een standaardmotivering, zoals ook zal blijken uit wat volgt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.2.4. Voor een theoretische toelichting bij de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 2.1.5.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, zodat de verzoekende partij bijgevolg op dienstige wijze kan verwijzen naar het hoorrecht en dit als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve

procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

2.2.6. De schending van de in punt 2.2.4. vermelde bepalingen en van het hoorrecht wordt verder onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Uit de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat er door de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en mede worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

2.2.7. De verzoekende partij meent dat centraal de vraag staat of de beslissing anders zou zijn geweest indien zij was gehoord geweest, dat zij *in casu* eenvoudigweg niet gehoord werd voor het nemen van de tweede bestreden beslissing en zij aldus geen redenen heeft kunnen aanvoeren waarom een terugkeerbesluit niet zou genomen moeten worden. Zij wijst hierbij op het gezag van gewijsde van het voorgaande arrest in dit dossier, arrest nr. 283 543 van 19 januari 2023 van de Raad waarin gesteld wordt *“Uit geen enkel element blijkt dat de verwerende partij een onderzoek heeft ingesteld naar de toepassing van artikel 3 van het EVRM. In geen van de bestreden beslissingen wordt geantwoord op dit element. De verwerende partij kan zich dan ook niet verschuilen achter het argument dat de verzoekende partij dit niet tot in detail heeft kenbaar gemaakt als zij niet wenst over te gaan tot het horen van de verzoekende partij. Het komt de Raad niet toe dit onderzoek zelf te verrichten. Het hoorrecht is geschonden (...)*”. Zij wijst erop dat de schending van het hoorrecht ertoe geleid heeft dat geen grondig en serieus onderzoek werd gevoerd naar de eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, dat op geen enkel punt aan haar een vragenlijst of dergelijke werd voorgelegd, dat het enige wat haar werd voorgelegd het identificatieformulier was wat geenszins als daadwerkelijke toepassing van het hoorrecht kwalificeert. Zij wijst erop dat ook na het tussenkomen van het arrest in haar dossier de verwerende partij het niet nodig achtte over te gaan tot het horen, dat de Raad nochtans reeds had geoordeeld dat gelet op het feit dat de verwerende partij niet wenst over te gaan tot het horen, zij zich ook niet kan verschuilen achter het argument dat de verzoekende partij niet tot in detail de schending van artikel 3 van het EVRM kenbaar had gemaakt. Zij wijst erop dat in het licht van artikel 3 van het EVRM een grondig en serieus onderzoek nodig is voor elke zaak.

Zij betoogt dat gelet op het feit dat zij het islamitische geloof aanhangt, tenminste sprake is van aanwijzingen dat het terugkeerbesluit het recht niet te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling schendt, dat het geloof van haar en haar familie er immers toe zal leiden dat zij bij terugkeer verstoten zal worden door haar familie en dit omwille van het niet slagen van haar huwelijk. Zij herhaalt dat zij niet werd gehoord hieromtrent, noch omtrent een eventuele wijziging omtrent dit element, dat dit problematisch is in het licht van een mogelijke schending van de mensenrechten, dat de bestreden beslissing dan ook in strijd is met artikel 3 van het EVRM aangezien het risico op schending van het non-refoulement beginsel niet werd onderzocht en dit terwijl er wel degelijk elementen waren die reeds waren aangehaald in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, namelijk haar echtscheiding, dat dit des te meer geldt nu er een periode van vijf jaar verstreken is tussen het nemen van de beslissing en het betekenen ervan aan de verzoekende partij.

2.2.8. De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijnde de eerste bestreden beslissing. Die laatstgenoemde beslissing vormt een antwoord op de aanvraag van de verzoekende partij om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing. De hoorplicht impliceert immers niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid, minstens toont zij het tegendeel niet aan.

Betreffende de door haar aangevoerde elementen in het licht van artikel 3 van het EVRM werd in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij niet kan terugkeren naar Marokko omdat zij dan onderworpen zou worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling omdat het islamitische geloof van betrokkene en haar familie een echtscheiding niet zou aanvaarden. Hierdoor zou zij verstoten worden door haar familie omwille van het niet slagen van haar huwelijk. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om haar beweringen te ondersteunen met minstens een begin van bewijs, de loutere verwijzing naar het islamitisch geloof is niet voldoende. Verder merken we op dat deze bewering in tegenspraak is met haar bewering dat zij werd opgevangen door haar broer, en dit tot op heden, na de problemen met haar echtgenoot. Betrokkene maakt niet aannemelijk waarom zij wel zou kunnen rekenen op de steun van haar broer maar niet op die van familieleden in Marokko. De verwijzing naar het islamitische geloof volstaat niet aangezien haar broer en zijn echtgenoot eveneens het islamitische geloof aanhangen. Volledigheidshalve merken we op dat haar bewering niet ondersteund door objectieve feiten. Zo beschrijft de website van het Marokkaanse consulaat (consulat.Ma/nl/echtscheiding-marokko) de volledige procedure voor een echtscheiding. Het meldt onder andere dat de echtscheiding in Marokko valt onder toezicht van de rechtbanken, om de echtelijke banden tegen elke vorm van misbruik te beschermen en de rechten van de gescheiden vrouw en de kinderen te waarborgen. Dit wijst niet op een situatie waarin echtscheidingen, noch op religieus vlak noch op sociaal vlak, niet aanvaard worden en leiden tot verstoting. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020).”

Aldus blijkt wel degelijk dat de verwerende partij, voor het nemen van het bestreden bevel, een serieus en ernstig onderzoek heeft gevoerd naar dit element, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan. Nu wel degelijk een dergelijk onderzoek werd geleverd, kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar het gezag van gewijsde van het arrest nr. 283 543 van 19 januari 2023 waar gesteld wordt *“Uit geen enkel element blijkt dat de verwerende partij een onderzoek heeft ingesteld naar de toepassing van artikel 3 van het EVRM. In geen van de bestreden beslissingen wordt geantwoord op dit element. De verwerende partij kan zich dan ook niet verschuilen achter het argument dat de verzoekende partij dit niet tot in de detail heeft kenbaar gemaakt als zij niet wenst over te gaan tot het horen van de verzoekende partij”*.

In casu blijkt dat met de beoordeling van de onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geantwoord op de vraag – ook in het licht van artikel 3 van het EVRM en de door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheid dat zij het risico loopt op verstoting door haar familie – of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de beoordeling van deze omstandigheden verschillend zou zijn in het kader van

de aanvraag om machtiging tot verblijf enerzijds en in het kader van het afleveren van een bevel anderzijds. In beide gevallen gaat het immers om het afwegen van deze elementen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Gelet op het feit dat de voormelde elementen reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom de verzoekende partij omtrent deze elementen nogmaals zou gehoord moeten worden voor het nemen van het bestreden bevel, minstens maakt zij niet aannemelijk dat zij, indien zij gehoord zou zijn geweest, nieuwe elementen had kunnen aanbrengen die door de verwerende partij nog niet beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Zij beperkt zich immers tot het herhalen van haar aangevoerde omstandigheid dat zij het islamitische geloof aanhangt, dat het geloof van haar en haar familie er immers toe zal leiden dat zij bij terugkeer verstoten zal worden door haar familie en dit omwille van het niet slagen van haar huwelijk, doch voert geen elementen aan die zij nog niet naar voren had gebracht of elementen waarover nog niet geoordeeld werd door de verwerende partij voor het nemen van het bestreden bevel. Zij toont dan ook niet aan dat indien zij gehoord was geweest voor het nemen van het bestreden bevel, zij elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden.

De verzoekende partij stelt dat zij niet gehoord werd omtrent de aanwijzingen dat zij het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, noch omtrent een eventuele wijziging omtrent dit element, dat dit problematisch is in het licht van een mogelijke schending van de mensenrechten, dat de bestreden beslissing dan ook in strijd is met artikel 3 van het EVRM aangezien het risico op schending van het non-refoulement beginsel niet werd onderzocht en dit terwijl er wel degelijk elementen waren die reeds waren aangehaald in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, namelijk haar echtscheiding, doch gaat er dus aan voorbij dat het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel in het licht van de argumenten die zij had aangehaald in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, betreffende haar echtscheiding en het daaruit volgend risico op verstoting door haar familie in Marokko, wel degelijk werd onderzocht in de eerste bestreden beslissing en dat zij voorts niet aantoonde, indien zij nog gehoord was geweest voor het nemen van de tweede bestreden beslissing, dat zij nog wijzigingen die zijn opgetreden omtrent dit element had kunnen aanbrengen. De verzoekende partij verduidelijkt niet – en de Raad ziet niet in – waarom de tweede bestreden beslissing in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM *“te meer nu er een periode van vijf jaar verstreek tussen enerzijds het nemen van de beslissing en anderzijds het betekenen van de beslissing aan verzoekster”*.

Zij toont aldus niet aan, het weze herhaald, dat zij elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden.

Waar de verzoekende partij betreffende het motief dat zij niet aannemelijk maakt waarom zij wel zou kunnen rekenen op de steun van haar broer met de Belgische nationaliteit in België, maar niet op die van de familieleden in Marokko, betoogt dat ook hier geldt dat, gelet op de schending van het hoorrecht, zij niet in de mogelijkheid is geweest dit te duiden, gaat zij eraan voorbij dat zij de mogelijkheid had om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen en dat indien zij meende dat zij niet terug kan keren naar Marokko om aldaar haar aanvraag in te dienen omwille van het bestaan van een risico op het lopen op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling aldaar, *in casu* omwille van het risico op verstoting door haar familie gelet op haar echtscheiding, het haar toekwam dit in de aanvraag duidelijk uiteen te zetten en te stofferen met alle bewijselementen die naar haar mening het bestaan van dit risico konden aantonen. Het bestuur moet daarbij, het weze herhaald, geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Bovendien haalt zij opnieuw geen elementen aan die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden. Evenmin toont zij aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onevenredig zijn of in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat het voor zich spreekt dat uit de vaststelling dat haar broer en diens echtgenoot, die eveneens het islamitische geloof aanhangen en tevens jaren in de Belgische maatschappij geïntegreerd zijn, haar blijven steunen, niet kan geconcludeerd worden dat ook de andere familieleden die al die tijd in Marokko verbleven dit zijn blijven doen. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij in

de eerste bestreden beslissing motiveert dat de stelling van de verzoekende partij dat zij zou verstoten worden door haar familie omwille van haar echtscheiding, daar dit niet aanvaard wordt in het islamitische geloof niet meer dan een loutere bewering betreft die niet gestaafd wordt met enig bewijs. De verzoekende partij weerlegt dit motief niet en ook heden brengt zij geen bewijs aan zodat zij niet aantoonbaar dat zij, indien gehoord, elementen had kunnen aanbrengen die een ander oordeel over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Marokko had kunnen rechtvaardigen. Bovendien toont de verzoekende partij met de enkele stelling dat het voor zich spreekt dat uit de vaststelling dat haar broer en diens echtgenoot, die eveneens het islamitische geloof aanhangen en tevens jaren in de Belgische maatschappij geïntegreerd zijn, haar blijven steunen, niet kan geconcludeerd worden dat ook de andere familieleden die al die tijd in Marokko verbleven dit zijn blijven doen, aan dat zij het oneens is met de stelling van de verwerende partij *“Verder merken we op dat deze bewering in tegenspraak is met haar bewering dat zij werd opgevangen door haar broer, en dit tot op heden, na de problemen met haar echtgenoot. Betrokkene maakt niet aannemelijk waarom zij wel zou kunnen rekenen op de steun van haar broer maar niet op die van familieleden in Marokko. De verwijzing naar het islamitische geloof volstaat niet aangezien haar broer en zijn echtgenoot eveneens het islamitische geloof aanhangen.”*, doch toont zij hiermee niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn, noch minder dat zij concrete elementen had kunnen aanbrengen, indien gehoord, die een ander licht had kunnen werpen op deze beoordeling.

Daarnaast wordt in de eerste bestreden beslissing ook nog aangegeven dat de bewering dat zij verstoten zal worden door haar familie omwille van het niet slagen van haar huwelijk niet ondersteund wordt door objectieve feiten, dat er een procedure voor echtscheiding is in Marokko, die onder toezicht van de rechtbanken valt om de echtelijke banden tegen elke vorm van misbruik te beschermen en de rechten van de gescheiden vrouw en de kinderen te waarborgen, dat dit niet wijst op een situatie waarin echtscheidingen, noch op religieus vlak, noch op sociaal vlak, niet aanvaard worden en leiden tot verstoting. Dit betreft echter een overtollig motief, daar de motieven dat de verzoekende partij geen begin van bewijs van haar bewering aanbrengt, dat het haar toekomt haar beweringen te staven met minstens een begin van bewijs en dat deze bewering in tegenspraak is met haar bewering dat zij opgevangen werd door haar broer en dit tot op heden na problemen met haar echtgenoot, dat zij niet aannemelijk maakt waarom zij wel zou kunnen rekenen op de steun van haar broer maar niet op die van de familieleden in Marokko, dat de verwijzing naar het islamitische geloof niet volstaat gezien haar broer en zijn echtgenoot eveneens het islamitische geloof aanhangen, afdoende het oordeel kunnen schragen dat de stelling dat zij niet kan terugkeren naar Marokko omdat zij dan onderworpen zou worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling omdat het islamitische geloof van haar en haar familie een echtscheiding niet zouden aanvaarden, dat zij hierdoor verstoten zou worden door haar familie, niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

2.2.9. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel en/of het hoorrecht in het licht van voormelde bepaling evenmin.

2.2.10. De verzoekende partij wijst er vervolgens op dat de schending van het hoorrecht er bovendien toe geleid heeft dat er geen redelijke afweging werd gemaakt met zorgvuldige inachtneming van haar gezinsleven overeenkomstig artikel 8 van het EVRM. Vervolgens herhaalt de verzoekende partij haar betoog betreffende het feit dat inzake haar aanvraag 9bis van 27 februari 2017 de vorige beslissing genomen werd op 12 mei 2017 doch pas op 24 juni 2022 haar werd betekend, niettegenstaande zij meermaals naar het resultaat van haar aanvraag polste en dat de verwerende partij er zelf voor kiest haar langdurig in de maatschappij te laten integreren.

In casu blijkt dat met de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geantwoord op de vraag – ook in het licht van artikel 8 van het EVRM – of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de beoordeling van deze omstandigheden verschillend zou zijn in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf enerzijds en in het kader van het afleveren van een bevel anderzijds. In beide gevallen gaat het immers om het afwegen van deze elementen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Gelet op het feit dat de voormelde elementen reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom de verzoekende partij omtrent deze elementen nogmaals zou gehoord moeten worden voor het nemen van het bestreden bevel, minstens maakt zij niet aannemelijk dat zij, indien zij gehoord zou zijn geweest, nieuwe elementen had kunnen aanbrengen die door de verwerende partij nog niet beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De verzoekende partij toont met haar betoog, met gelet op wat hieromtrent reeds uitgebreid uiteengezet werd in onderhavig arrest en waaruit onder meer blijkt dat de verwerende partij gemotiveerd heeft over de betekening van vijf jaar na het nemen van de vorige beslissing alsook over het lange verblijf en de opgebouwde integratie van de verzoekende partij in België, niet aan dat zij elementen had kunnen aanbrengen, indien zij nogmaals zou gehoord zijn geweest voor het nemen van het bestreden bevel, die een andere beoordeling van de elementen in het licht van artikel 8 van het EVRM zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden.

2.2.11. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel en/of het hoorrecht in het licht van voormelde bepaling evenmin.

2.2.12. De verzoekende partij maakt met haar betoog evenmin een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat met bepaalde relevante elementen in het licht van voormelde bepaling door de verwerende partij ten onrechte geen rekening werd gehouden.

2.2.13. Gelet op wat voorafgaat, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij niet alle relevante feiten correct en volledig heeft vastgesteld, noch dat zij zich van bepaalde relevante gegevens ten onrechte niet op de hoogte heeft gesteld, of hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Het feit dat er een tijdsverloop was van vijf jaar tussen het nemen van de vorige beslissing inzake haar 9bis aanvraag en de betekening ervan in combinatie met het feit dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was en het feit dat zij steeds het initiatief nam om de bevoegde diensten op de hoogte te houden van de eventuele wijzigingen en te vragen of eventueel reeds een beslissing werd genomen, doet, mede gelet op de vaststellingen in onderhavig arrest, geen afbreuk aan deze vaststelling.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de motivering van de bestreden beslissingen gebrekkig is en niet voldoet, dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot haar beslissingen is gekomen en dat in ieder geval de beginselen van behoorlijk bestuur die eveneens vevat zitten in artikel 41 van het Handvest geschonden zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel en/of het hoorrecht blijkt niet.

2.2.14. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het motief dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum geenszins weerlegt of ontkracht, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

2.2.15. Waar de verzoekende partij een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dient tot slot nog te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar zij maakt een schending van deze verdragsbepaling niet aannemelijk. Een schending van artikel 13 van het EVRM blijkt aldus niet.

2.2.16. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,
K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER